



SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
X kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-0610-102-26

Druk nr 2841

Warszawa, 22 lipca 2026 r.

Pan
Włodzimierz Czarzasty
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o ratyfikacji Konwencji Rady Europy
w sprawie koprodukcji utworów
audiowizualnych w formie seriali, sporządzonej
w Lille dnia 26 marca 2026 r.**

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz Minister Spraw Zagranicznych.

Z poważaniem

Donald Tusk

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

U S T A W A

z dnia

**o ratyfikacji Konwencji Rady Europy w sprawie koprodukcji utworów audiowizualnych
w formie seriali, sporządzonej w Lille dnia 26 marca 2026 r.**

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Konwencji Rady Europy w sprawie koprodukcji utworów audiowizualnych w formie seriali, sporządzonej w Lille dnia 26 marca 2026 r.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

Dnia 26 marca 2026 roku w Lille została sporządzona Konwencja Rady Europy w sprawie koprodukcji utworów audiowizualnych w formie seriali.

Po zaznajomieniu się z powyższą Konwencją, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
- jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona,
- będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie dnia

PREZYDENT

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Karol Nawrocki

PREZES RADY MINISTRÓW

Donald Tusk

UZASADNIENIE

1. Wyjaśnienie potrzeby i celu związania Rzeczypospolitej Polskiej umową

Związanie Rzeczypospolitej Polskiej Konwencją Rady Europy w sprawie koprodukcji utworów audiowizualnych w formie seriali (dalej jako: „Konwencja”) jest realizacją art. 6 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, który m.in. stanowi, że Rzeczpospolita Polska stwarza warunki upowszechniania dóbr kultury. Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego podejmuje działania w celu zapewnienia odpowiednich warunków dla rozwoju kinematografii i produkcji różnych form utworów audiowizualnych.

Niezaprzeczalnym osiągnięciem Rady Europy jest stworzenie stosowanych w praktyce instrumentów prawa międzynarodowego. Te, które dotyczą dziedziny kultury, kreują jednolite standardy działania na poziomie międzynarodowym. Wspomnieć można tu Europejską konwencję kulturalną, sporządzoną w Paryżu dnia 19 grudnia 1954 r. (Dz. U. z 1990 r. poz. 44), której stroną Rzeczpospolita Polska stała się dnia 16 listopada 1989 r. Następnie należy wymienić Konwencję o ochronie dziedzictwa architektonicznego Europy, sporządzoną w Grenadzie dnia 3 października 1985 r. (Dz. U. z 2012 r. poz. 210), która w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej weszła w życie dnia 1 marca 2012 r., Europejską Konwencję o ochronie dziedzictwa archeologicznego (poprawioną), sporządzoną w La Valetta dnia 16 stycznia 1992 r. (Dz. U. z 1996 r. poz. 564), której stroną Rzeczpospolita Polska stała się dnia 31 lipca 1996 r., czy Europejską Konwencję o koprodukcji filmowej, sporządzoną w Strasburgu dnia 2 października 1992 r. (Dz. U. z 2003 r. poz. 1912), obowiązującą w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej od dnia 1 kwietnia 2003 r., która została zastąpiona Konwencją Rady Europy o koprodukcji filmowej (poprawioną), sporządzoną w Rotterdamie dnia 30 stycznia 2017 r. (Dz. U. z 2019 r. poz. 1913), wiążącą Rzeczpospolitą Polską od dnia 1 sierpnia 2019 r., a także Europejską Konwencję o ochronie dziedzictwa audiowizualnego, sporządzoną w Strasburgu dnia 8 listopada 2001 r. (Dz. U. z 2022 r. poz. 914), która weszła w życie w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej dnia 1 czerwca 2022 r., czy Konwencję ramową Rady Europy o wartości dziedzictwa kulturowego dla społeczeństwa, sporządzoną w Faro dnia 27 października 2005 r. (Dz. U. z 2023 r. poz. 396), wiążącą Rzeczpospolitą Polską od dnia 1 marca 2023 r.

W październiku 2021 r. Rada Europy zorganizowała w Budapeszcie międzynarodową konferencję „Preserving Independent Production, Diversity and Pluralism in Drama Series in Europe: Can International Co-operation be Part of the Solution?”. Jako jej pokłosie dnia

1 kwietnia 2022 r. została przyjęta Deklaracja Ministrów Kultury Rady Europy, w której poproszono tą organizację o opracowanie nowego europejskiego instrumentu prawnego kodyfikującego zasady koprodukcji europejskich seriali dramatycznych. Komitet Sterujący do spraw Kultury, Dziedzictwa i Krajobrazu Rady Europy powierzył to zadanie specjalnie powołanej grupie 15 ekspertów (brał w jej pracach udział także polski przedstawiciel). We wrześniu 2024 r. grupa ta zakończyła swoje prace i przedstawiła raport w sprawie przyjęcia instrumentu prawnego ułatwiającego koprodukcję międzynarodową utworów audiowizualnych. Następnie projekt Konwencji Rady Europy w sprawie koprodukcji utworów audiowizualnych w formie seriali, został przesłany do 46 państw członkowskich Rady Europy, celem uzyskania ich stanowiska. Debata nad tym dokumentem toczyła się na forach Komitetu Sterującego do spraw Kultury, Dziedzictwa i Krajobrazu oraz Komitetu Sterującego do spraw Mediów i Społeczeństwa Informacyjnego Rady Europy. Komitet Ministrów Rady Europy przyjął tekst projektu Konwencji w dniu 26 listopada 2025 r. Konwencja została otwarta do podpisu w Lille 26 marca 2026 r. W tym dniu została podpisana przez przedstawicieli 9 państw członkowskich Rady Europy: Czarnogóry, Republiki Francuskiej, Gruzji, Republiki Greckiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej oraz Republiki Włoskiej. Ze strony polskiej, przedstawicielem upoważnionym do podpisania był Maciej Wróbel, Sekretarz Stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego. 15 maja 2026 r. do grona państw-sygnatariuszy dołączyły Republika Mołdawii oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Przyjęcie Konwencji jest istotne z punktu widzenia Rzeczypospolitej Polskiej z następujących przyczyn:

- 1) Konwencja stanowić będzie wsparcie dla polskiej kultury i tożsamości: ułatwi polskim producentom współpracę z zagranicznymi partnerami przy produkcji seriali, co pozwala na promowanie polskiej kultury, historii i języka na arenie międzynarodowej. Dzięki temu polskie treści będą mogły docierać do szerszej publiczności, wpływając na wzrost zainteresowania Polską i jej dziedzictwem kulturowym;
- 2) Spowoduje zwiększenie konkurencyjności polskiego przemysłu filmowego: współpraca międzynarodowa pozwala na zdobywanie doświadczenia, wymianę *know-how* oraz dostosowywanie produkcji do światowych standardów. Dzięki temu polski przemysł filmowy będzie mógł się rozwijać, a także skuteczniej konkurować z zagranicznymi produkcjami;

- 3) Umożliwi dostęp do większych środków finansowych: koprodukcje międzynarodowe zazwyczaj wiążą się z większym budżetem, co pozwala na realizację projektów o wyższej jakości technicznej. Wsparcie finansowe ze strony partnerów zagranicznych umożliwia inwestowanie w nowoczesne technologie oraz zatrudnianie utalentowanych twórców, co przekłada się na lepszą jakość produkcji;
- 4) Zapewni rozwój gospodarczy i utworzy nowe miejsca pracy: koprodukcje międzynarodowe często wiążą się z inwestycjami w lokalne studia filmowe, sprzęt oraz zasoby ludzkie. Oznacza to nowe miejsca pracy i rozwój branży filmowej w Polsce, a także potencjalny napływ zagranicznych inwestycji;
- 5) Ułatwi wejście na zagraniczne rynki: dzięki koprodukcji seriali z zagranicznymi partnerami polskie produkcje mają większe szanse na dystrybucję i sukces za granicą. Jest to szczególnie ważne, gdyż pozwala na budowanie marki polskich producentów oraz zwiększa widoczność polskiej twórczości na międzynarodowym rynku;
- 6) Rozwinie wymianę kulturową: koprodukcje pozwalają na włączenie różnych perspektyw i wymianę kulturową, co sprzyja tworzeniu różnorodnych i ciekawych treści. Dzięki temu polscy twórcy mogą pracować z międzynarodowymi talentami, wzbogacając swoje umiejętności i tworząc treści, które będą atrakcyjne dla różnorodnej publiczności.

2. Wskazanie różnic między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

W Polsce produkcja audiowizualna jest regulowana przez szereg aktów prawnych, wśród których wymienić można m.in. ustawę o radiofonii i telewizji, ustawę o kinematografii, ustawę o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej, ustawę o prawie autorskim i prawach pokrewnych, czy też Konwencję Rady Europy o koprodukcji filmowej (poprawioną). Powyższe regulacje dotyczą różnych aspektów produkcji audiowizualnej, od finansowania po prawa autorskie i kwestie związane z nadawaniem, są jednak przepisami dotyczącymi produkcji audiowizualnej w ogólności. Konwencja Rady Europy w sprawie koprodukcji utworów audiowizualnych w formie seriali ma na celu regulację zagadnień związanych z koprodukcją międzynarodową seriali, rozumianych jako „scenariuszowy utwór fabularny, dokumentalny lub animowany prezentowany w serii odcinków o dowolnej długości, przeznaczony do rozpowszechniania w sposób liniowy lub nieliniowy przez dostawcę usług medialnych”. Potrzeba powstania odrębnej regulacji wynikała ze znaczącego wzrostu popularności seriali w ostatnich latach. Wzrost ten ma kilka powodów. Jednym z nich jest wzrost popularności

platform streamingowych, dzięki którym widzowie mają dostęp do ogromnej biblioteki treści na żądanie, co pozwala na oglądanie całych sezonów bez czekania na emisję kolejnych odcinków. Serialom zaczęto także przyznawać większy budżet i lepsze zasoby produkcyjne, co sprawiło, że pod względem jakości zaczęły dorównywać, a czasem przewyższać filmy kinowe. Seriale stały się produkcjami na dużą skalę, z będącymi na wysokim poziomie efektami specjalnymi, kostiumami i scenografią. Wzrost liczby platform i produkcji sprawił, że powstaje więcej seriali z różnych gatunków, od thrillerów i komedii po dokumenty i dramaty historyczne. Dzięki temu widzowie mogą wybierać spośród ogromnej różnorodności treści, co sprawia, że każdy może znaleźć coś dla siebie. Współcześni widzowie coraz bardziej cenią sobie złożone i rozbudowane historie, które pozwalają na głębsze rozwinięcie postaci i wątków. W przeciwieństwie do filmów, seriale pozwalają na bardziej szczegółowe przedstawienie historii i oferują możliwość wnikliwego poznania bohaterów. Dodatkowo okres pandemii przyspieszył wzrost popularności seriali. W tym czasie wiele osób zaczęło szukać nowych form rozrywki w domu, co wpłynęło na znaczny wzrost liczby abonentów platform streamingowych. Oglądanie seriali stało się jednym z głównych sposobów spędzania czasu w domu, a dzięki dostępowi do różnorodnych treści można było łatwo znaleźć coś odpowiedniego do obejrzenia w danej chwili.

W wyniku zmian na rynku audiowizualnym okazało się, że dotychczas stosowane rozwiązania w tej branży nie zawsze są wystarczające przy produkcji utworów audiowizualnych w formie seriali. Odrębne przepisy regulujące tworzenie seriali są potrzebne ze względu na specyfikę produkcji audiowizualnej i jej złożoność w porównaniu do innych form mediów. Produkcja seriali różni się pod wieloma względami od produkcji filmów fabularnych, programów telewizyjnych czy innych formatów audiowizualnych.

Seriale są produkcjami długoterminowymi, które często składają się z wielu odcinków lub sezonów, wymagając innego podejścia produkcyjnego i finansowego niż jednorazowe produkcje filmowe. Produkcja seriali wymaga szczególnej logistyki oraz planowania, które uwzględniają długofalowe harmonogramy pracy. Produkcja seriali wymaga przepisów regulujących podział praw autorskich, które często są bardziej złożone niż w przypadku filmów. Serial to projekt angażujący różne zespoły kreatywne (scenarzystów, reżyserów, aktorów i producentów) przez wiele sezonów, a zarządzanie prawami do poszczególnych odcinków i sezonów wymaga skomplikowanych umów. Istotne znaczenie mają kwestie licencjonowania seriali, zwłaszcza jeżeli chodzi o dystrybucję międzynarodową i dostępność na platformach streamingowych, przez które seriale mogą być dystrybuowane w wielu krajach jednocześnie.

Potrzebne są również odrębne uregulowania dotyczące m.in. licencjonowania, dystrybucji międzynarodowej, zapewnienia odpowiedniego udziału treści lokalnych, zapewnienia odpowiedniego wpływu na produkcję producentów niezależnych. Konieczne są regulacje zapewniające odpowiedni udział treści europejskich lub narodowych w ramach portfolio wielkich firm streamingowych, konieczna jest również należyta ochrona rynku lokalnego i wspieranie rodzimych twórców.

W miarę jak seriale stają się coraz bardziej popularne i stanowią znaczącą część rynku medialnego, konieczne są odpowiednie regulacje pomagające w zarządzaniu tym dynamicznym sektorem, zapewniając jego stabilność, różnorodność i zgodność z lokalnymi i międzynarodowymi standardami.

Konwencja wprowadza szczególne rozwiązania, dostosowane do produkcji serialowej. W szczególności definiuje „niezależnych producentów” jako podmioty produkcji audiowizualnej związane umową o koprodukcji i kwalifikujące się jako niezależne zgodnie z przepisami prawa krajowego państw, w których mają siedzibę, lub w przypadku braku takich przepisów spełniające następujące kryteria:

- a) nie są kontrolowane (bezpośrednio lub pośrednio) przez dostawcę usług medialnych,
- b) nie są zależne (wyłącznie lub w dużym stopniu) od jednego lub grupy dostawców usług medialnych w zakresie finansowania swoich utworów, biorą na siebie odpowiedzialność za dostarczanie swoich utworów i mogą podejmować decyzje dotyczące rozpowszechniania z wykorzystaniem różnych podmiotów.

Konwencja przewiduje poszanowanie interesów niezależnych producentów przez zapewnienie, aby umowa koprodukcyjna gwarantowała każdemu niezależnemu koproducentowi udział w prawach własności do ukończonego utworu, przy czym wielkość udziałów powinna uwzględniać wkład finansowy oraz wkłady twórcze i techniczne. Prawa do eksploatacji nie mogą być licencjonowane bezterminowo, a okresy licencjonowania powinny umożliwiać niezależnym koproducentom korzystanie z wartości rezydualnej praw. Inicjatywa w zakresie produkcji serialu musi wypływać od co najmniej jednego niezależnego koproducenta, a niezależni koproducenti zarządzają kluczowymi decyzjami twórczymi i produkcyjnymi oraz uczestniczą w ich podejmowaniu. Konwencja zapewnia, że koproducentom udzielane są przez dostawców usług medialnych dane dotyczące oglądalności i informacje na temat eksploatacji seriali, które uzyskały status oficjalnej koprodukcji. Konwencja zapewnia zachowanie równowagi w stosunkach między niezależnymi producentami a dostawcami usług medialnych,

zarówno w odniesieniu do całkowitej zainwestowanej kwoty, jak i udziału artystycznego i technicznego w oficjalnych koprodukcjach. Strona, która zaobserwuje deficyt w swoich stosunkach koprodukcyjnych, może wstrzymać zatwierdzenie kolejnej koprodukcji do czasu przywrócenia zrównoważonych stosunków.

Rozwiązania przyjęte w Konwencji stanowią wyraz uznania twórczego wkładu niezależnych producentów w dziedzinie seriali, gdzie własne inwestycje niezależnych producentów w ich rozwój są większe w porównaniu do sektora filmów. Niezależni producenci podejmują większe ryzyko w rozwoju projektów serialowych i chociaż „wkład twórczy” jest nowym i trudnym do zdefiniowania pojęciem, rozwiązania przyjęte w Konwencji zapewniają należyte uznanie roli producenta niezależnego. Rozwiązanie to gwarantuje kluczową rolę niezależnego producenta w zakresie inicjowania i prowadzenia projektów kwalifikujących się do wsparcia na podstawie Konwencji, zapewnia mu należyty udział w prawach do utworu i przychodach z eksploatacji seriali oraz zapewnia jego należyty udział w kluczowych decyzjach dotyczących produkcji utworu. Niezależni producenci rozwijają wiele projektów, z których duża część nie trafia do produkcji. Aby pozostali rentowni i mogli reinwestować w nowe talenty kreatywne, muszą mieć możliwość korzystania z sukcesów seriali, które zostają wyprodukowane, a rozwiązania przyjęte w Konwencji im to zapewniają.

Konwencja uznaje rolę niezależnego producenta w promowaniu różnorodności kulturowej w dziełach audiowizualnych. Jest wyrazem faktu, że niezależni producenci odgrywają kluczową rolę, współpracując z europejskimi talentami kreatywnymi w tworzeniu i produkcji seriali, które dają przestrzeń dla wielu różnorodnych głosów, języków i kultur Europy. Konwencja ułatwi rozwój, finansowanie, produkcję i promocję seriali.

Konwencja podkreśla również znaczenie przejrzystości danych dotyczących oglądalności oraz udostępniania informacji na temat widowni zarówno niezależnym producentom, jako posiadaczom praw, jak i instytucjom publicznym zaangażowanym w finansowanie i produkcję tych seriali. Taka przejrzystość jest kluczowa dla sukcesu producentów niezależnych oraz rozwoju ich przyszłych projektów. Konwencja rozszerza praktyki przejrzystości na wszystkie podmioty eksploatujące programy audiowizualne wspierane na mocy Konwencji. Pozytywnie należy ocenić fakt, że Konwencja w sposób elastyczny podchodzi do kwestii definiowania niezależnego producenta, dostępnego finansowania krajowego dla niezależnych producentów oraz sposobu jego alokacji, jak również do kwestii umów między nadawcami/dostawcami usług medialnych a niezależnymi producentami.

Wyżej wskazane rozwiązania wprowadzone w Konwencji nie były wcześniej częścią polskiego porządku prawnego w zakresie produkcji utworów audiowizualnych w formie seriali.

3. Wskazanie przewidywanych skutków społecznych, gospodarczych, finansowych, politycznych i prawnych, związanych z wejściem w życie umowy, wraz z określeniem źródeł finansowania

Skutki społeczne: Związanie Rzeczypospolitej Polskiej Konwencją powinno być pozytywnie odebrane przez partnerów społecznych. Konwencja może mieć pozytywny wpływ na rozwój sektora audiowizualnego w Polsce i sprzyjać umiędzynarodowieniu polskiego przemysłu filmowego. Gwarantuje stabilną pozycję producenta niezależnego i wspiera produkcję różnorodnych i kreatywnych seriali. Pozwala liczyć na zyski nie tylko w zakresie finansowym, ale również w kontekście rozwoju międzynarodowej współpracy kulturalnej oraz polskiego przemysłu filmowego.

Skutki gospodarcze: Konwencja sprzyja rozwojowi współpracy kulturalnej oraz technicznej między jej stronami. Długoterminowo może to przyczynić się do rozwoju polskiego przemysłu filmowego, przyciągając zagranicznych producentów i umożliwiając realizację większej liczby projektów filmowych. Pośrednie korzyści to także tworzenie miejsc pracy w sektorze filmowym oraz promocja Rzeczypospolitej Polskiej jako miejsca produkcji filmowej. Konwencja tworzy pewien standard, ale państwa członkowskie mają pełną swobodę związania się jej przepisami, a producenci mają pełną swobodę korzystania z ram stworzonych przez nią. Ponadto polscy filmowcy pracujący przy międzynarodowych koprodukcjach zdobywają także nowe doświadczenia i umiejętności, wyrabiają sobie renomę, niejednokrotnie też kontynuują pracę przy kolejnych serialach poza granicami naszego kraju. W wyniku rozwiązań wprowadzonych w Konwencji można będzie liczyć na większą aktywizację polskich producentów filmowych i zwiększenie liczby rodzimych twórców, reprezentujących różne zawody filmowe, którzy będą pracowali przy międzynarodowych koprodukcjach filmowych.

Skutki finansowe: Konwencja umożliwia ubieganie się o dofinansowanie z publicznych środków, takich jak np. fundusze filmowe w Polsce. Jednak potencjalne korzyści, takie jak zwiększenie wpływów z podatków, rozwój przemysłu i promocja kultury polskiej na arenie międzynarodowej, mogą przewyższyć te koszty. Koprodukcje pozwalają na podział kosztów produkcji filmowej, co może skutkować zwiększeniem wpływów np. podatkowych. Zapewnienie odpowiedniego wkładu przez każdego z koproducentów oznacza, że polski koproducent będzie finansował tylko część całkowitych kosztów produkcji. Podział kosztów oznacza mniejsze obciążenie dla budżetu państwa. Filmy koprodukowane w ramach Konwencji

mogą być sprzedawane zarówno na rynku polskim, jak i rynkach koproducentów, a także międzynarodowo. Polska może czerpać korzyści z podatków od dochodów związanych z dystrybucją tych produkcji, zarówno w kraju, jak i za granicą. Ponieważ zyski będą dzielone proporcjonalnie do wkładów finansowych koproducentów, w przypadku produkcji, które odniosą sukces, może to przynieść dodatkowe wpływy do polskiego budżetu. Jako dodatkowe przychody wymienić należy przychody z tytułu praw autorskich i licencji na dystrybucję. Konkretny dostęp do finansowania zależy również od możliwości budżetowych. Dla przykładu, system wsparcia produkcji audiowizualnej, tzw. „zachęt”, który jest regulowany ustawą o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej, oferuje zwrot poniesionych w Polsce kosztów produkcji w wysokości 30 % polskich wydatków kwalifikowalnych. Środki te, w corocznej wysokości ok. 108 milionów zł, są przekazywane z budżetu państwa i są rozdzielane w ciągu roku aż do ich wyczerpania. Szacunek kosztów budżetowych przeznaczonych na produkcję seriali nie jest możliwy do precyzyjnego wskazania, gdyż wynikać będzie z zainteresowania beneficjentów w poszczególnych latach. Dodatkowo, planowana rekonstrukcja systemu produkcji audiowizualnej w Polsce, polegająca na m.in. na modernizacji systemu dotacji i systemu zachęt w obecnie funkcjonującej postaci oraz włączenie mechanizmu zwrotów podatkowych (*tax incentive*) uniemożliwia przedstawienie konkretnych wyliczeń. Niemniej jednak związanie Rzeczypospolitej Polskiej Konwencją nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa i jednostek samorządu terytorialnego w postaci zmniejszenia dochodów, zwiększania wydatków lub zmiany ich struktury.

Skutki polityczne: Związanie Rzeczypospolitej Polskiej Konwencją będzie naturalnym efektem zaangażowania naszego państwa w prace Rady Europy i tak też będzie odbierane przez naszych partnerów w tej organizacji międzynarodowej.

Skutki prawne: Związanie Rzeczypospolitej Polskiej Konwencją nie powoduje konieczności zmiany przepisów polskiego prawa, ale jej ratyfikacja wymaga uprzedniej zgody wyrażonej w ustawie.

4. Wyjaśnienie wyboru trybu związania Rzeczypospolitej Polskiej umową

Związanie Rzeczypospolitej Polskiej Konwencją nastąpi przez ratyfikację za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie. Postanowienia Konwencji dotyczą spraw, które w polskim systemie prawnym są uregulowane w ustawach. W takich przypadkach, stosownie do przepisu art. 89 ust. 1 pkt 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, ratyfikowanie umowy międzynarodowej, wymaga uprzedniej zgody na jej dokonanie wyrażonej w ustawie.

Konwencja dotyczy obszaru działalności Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej (państwowej osoby prawnej) oraz producentów utworów audiowizualnych, prowadzących działalność produkcyjną zarówno w formie osób prawnych (m.in. spółek prawa handlowego), jak i w formie działalności gospodarczej, w zakresie możliwości aplikowania przez nich o środki w państwach, które przyjmą Konwencję. Nie wpływa na zakres praw i obowiązków osób fizycznych i prawnych wynikających z prawa powszechnie obowiązującego. Konwencja nie nakłada obowiązków na jednostki samorządu terytorialnego. Konwencja dotyczy spraw uregulowanych w ustawie z dnia 9 listopada 2018 r. o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej (Dz.U. z 2021 r. poz. 198), która umożliwia uzyskanie wsparcia finansowego na produkcję seriali. Przyjęcie Konwencji nie wymaga zmian dostosowawczych w polskim porządku prawnym. W celu jej sprawnej realizacji konieczne będzie jedynie ujęcie tych zadań w statucie Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej oraz określenie procedur wewnętrznych. Konwencja nie narusza obowiązującego ustawodawstwa polskiego i nie wymaga przyjęcia środków prawnych w celu jego wykonania.



Convention du Conseil de l'Europe sur la coproduction d'œuvres audiovisuelles sous forme de séries

Lille, 26.III.2026

Préambule

Les États membres du Conseil de l'Europe et les autres États Parties à la Convention culturelle européenne (STE n° 18), signataires de la présente Convention,

Considérant que le but du Conseil de l'Europe est de réaliser une union plus étroite entre ses membres afin notamment de sauvegarder et de promouvoir les idéaux et les principes qui sont leur patrimoine commun;

Considérant que la liberté de création et la liberté d'expression constituent des éléments fondamentaux de ces principes;

Considérant que l'encouragement de la diversité culturelle des différents pays européens est un des buts de la Convention culturelle européenne;

Ayant à l'esprit la Convention de l'Organisation des Nations Unies pour l'éducation, la science et la culture (UNESCO) sur la protection et la promotion de la diversité des expressions culturelles (Paris, 20 octobre 2005), qui reconnaît la diversité culturelle comme une caractéristique inhérente à l'humanité et vise à renforcer la création, la production, la diffusion, la distribution et la jouissance des expressions culturelles;

Considérant la déclaration finale de la Conférence des ministres de la Culture du Conseil de l'Europe, adoptée à Strasbourg le 1er avril 2022, ainsi que les conclusions de la Conférence de haut niveau sur les séries, organisée sous les auspices de la présidence hongroise du Comité des Ministres (Budapest, 30 septembre-1er octobre 2021);

Considérant la Recommandation CM/Rec(2017)9 du Comité des Ministres aux États membres sur l'égalité entre les hommes et les femmes dans le secteur audiovisuel;

Considérant la capacité des technologies numériques à avoir une incidence sur les modèles de production et de diffusion culturels et créatifs, ainsi que sur l'accès aux services culturels et aux médias, et le fait que l'intelligence artificielle et la sélection et l'organisation des données puissent influencer sur l'accessibilité des contenus culturels et en particulier des œuvres audiovisuelles, au détriment des valeurs démocratiques et de la diversité culturelle;

Considérant que la coproduction d'œuvres audiovisuelles sous forme de séries destinées à une diffusion linéaire ou non linéaire est un instrument de création et d'expression de la diversité culturelle à l'échelle mondiale, et qu'elle joue un rôle essentiel dans la défense de la liberté d'expression, de la diversité et de la créativité, ainsi que de la citoyenneté démocratique;

Reconnaissant la contribution des producteurs indépendants à la diversité culturelle et leur rôle important sur le plan de l'initiative, de la réunion des éléments créatifs, du développement et de la production d'œuvres audiovisuelles sous forme de séries, et déterminés à renforcer la contribution de ces producteurs à la coproduction de ces œuvres;

Reconnaissant la contribution essentielle des fournisseurs de services de médias publics et privés au développement, à la production et à la diffusion d'œuvres audiovisuelles sous forme de séries dans l'ensemble des États membres;

Conscients de la grande diversité des pratiques commerciales dans les États membres et de la nécessité d'un cadre normatif pour faciliter des échanges équitables entre tous les acteurs qui interviennent dans la production d'œuvres audiovisuelles sous forme de séries;

Soucieux de développer ces principes et rappelant les recommandations suivantes du Comité des Ministres aux États membres: la Recommandation CM/Rec(2022)15 sur le rôle de la culture, du patrimoine culturel et du paysage pour relever les défis mondiaux, la Recommandation n° R (86) 3 sur la promotion de la production audiovisuelle en Europe et la Recommandation CM/Rec(2009)7 sur les politiques cinématographiques nationales et la diversité des expressions culturelles;

Reconnaissant que la Résolution (88) 15 instituant un Fonds européen de soutien à la coproduction et à la diffusion des œuvres de création cinématographiques et audiovisuelles «Eurimages» a été conçue pour permettre de mener des actions qui visent à soutenir les œuvres cinématographiques et audiovisuelles;

Considérant que l'adoption de dispositions communes tend à atténuer les restrictions, à favoriser la confiance et à encourager la coopération dans le domaine des œuvres audiovisuelles sous forme de coproduction de séries;

Considérant l'évolution technologique, économique et financière du secteur audiovisuel, et le rôle joué par les œuvres audiovisuelles sous forme de séries dans cette évolution;

Considérant que la coproduction internationale d'œuvres audiovisuelles sous forme de séries contribue à en élargir la diffusion;

Considérant qu'une meilleure disponibilité des données, notamment concernant le visionnage, permet de mieux comprendre le succès et la diffusion des œuvres audiovisuelles sous forme de séries;

Résolus à atteindre ces objectifs grâce à une démarche commune en vue de favoriser la coopération et de définir des normes qui s'adaptent à l'ensemble des œuvres audiovisuelles sous forme de coproductions de séries,

Sont convenus de ce qui suit:

Chapitre I – Dispositions générales

Article 1 – But de la Convention

Les Parties à la présente Convention s'engagent à favoriser la coproduction internationale d'œuvres audiovisuelles sous forme de séries, conformément aux dispositions ci-après.

Article 2 – Champ d'application

- 1 La présente Convention régit les relations entre les Parties dans le domaine des coproductions d'œuvres audiovisuelles sous forme de séries trouvant leur origine sur le territoire des Parties.
- 2 La présente Convention s'applique:
 - a aux coproductions bilatérales associant deux coproducteurs indépendants établis dans deux Parties différentes à la Convention et qui peuvent associer un ou plusieurs autres coproducteurs;
 - et
 - b aux coproductions multilatérales associant trois coproducteurs indépendants ou plus établis dans différentes Parties à la Convention et qui peuvent associer un ou plusieurs autres coproducteurs.

Dans tous les cas, la présente Convention n'est applicable qu'à condition que l'œuvre réponde à la définition d'une œuvre audiovisuelle sous la forme de série officiellement coproduite, telle que définie à l'article 3, alinéa f, ci-dessous.

- 3 En ce qui concerne les coproductions multilatérales, les dispositions de la présente Convention prévalent sur celles des accords bilatéraux conclus entre les Parties à la Convention.
- 4 Les dispositions des accords bilatéraux conclus entre les Parties à la présente Convention, qui concernent les œuvres audiovisuelles sous forme de séries, s'appliquent aux coproductions bilatérales, à moins que les Parties concernées ne décident d'appliquer la présente Convention.

Article 3 – Définitions

Aux fins de la présente Convention:

- a l'expression «œuvre audiovisuelle sous forme de série» (ci-après «série») désigne une œuvre de fiction scénarisée, un documentaire ou une œuvre d'animation, présentés en une succession d'épisodes, quelle qu'en soit la durée, destinés à être mis à la disposition du public par des moyens linéaires ou non linéaires par un fournisseur de services de médias;
- b l'expression «fournisseur de services de médias» désigne la personne physique ou morale qui assume la responsabilité éditoriale du choix du contenu audiovisuel du service de médias audiovisuels et qui détermine la manière dont celui-ci est organisé;
- c le terme «saison» désigne un groupe cohérent d'épisodes sous la forme d'une séquence mise à disposition habituellement, mais pas exclusivement, sur une période de douze mois;

- d le terme «coproducteurs» désigne des sociétés de production audiovisuelle, des fournisseurs de services de médias audiovisuels ou d'autres acteurs liés par un contrat de coproduction;
- e l'expression «coproducteurs indépendants» désigne les sociétés de production audiovisuelle qui sont liées par un contrat de coproduction et qualifiées d'indépendantes en vertu des dispositions du droit interne de leur pays d'établissement ou, en l'absence de telles dispositions, qui satisfont aux critères d'indépendance énoncés à l'annexe III de la présente Convention;
- f l'expression «série officiellement coproduite» (ci-après «coproduction officielle») désigne une œuvre audiovisuelle sous forme de série qui entre dans le champ d'application de la présente Convention et qui est conforme aux articles 6 à 8 du chapitre II de la présente Convention et aux critères fixés à l'annexe I, qui fait partie intégrante de la présente Convention.

Chapitre II – Règles applicables aux coproductions officielles

Article 4 – Assimilation aux œuvres nationales

- 1 Les coproductions officielles au sens de l'article 3, alinéa f, de la présente Convention, sont éligibles aux avantages financiers accordés aux œuvres nationales par les dispositions législatives et réglementaires en vigueur dans chacune des Parties à la présente Convention qui participent à la coproduction concernée.
- 2 Les avantages financiers sont accordés à chaque coproducteur indépendant par la Partie dans laquelle celui-ci est établi, sous réserve du respect des conditions et limites prévues par les dispositions législatives et réglementaires en vigueur dans cette Partie.

Article 5 – Modalités d'admission au régime de la coproduction officielle

- 1 Toute coproduction officielle est soumise à l'approbation des autorités compétentes des Parties dans lesquelles les coproducteurs indépendants sont établis, après concertation entre les autorités compétentes et selon la procédure prévue à l'annexe II. Cette annexe fait partie intégrante de la présente Convention.
- 2 Les demandes d'admission au régime de la coproduction officielle sont soumises à l'approbation des autorités compétentes selon la procédure prévue à l'annexe II. Cette approbation est définitive, sauf en cas de non-respect des engagements initiaux en matière artistique, financière ou technique.
- 3 Les séries à caractère manifestement pornographique ou celles qui font l'apologie de la discrimination, de la haine ou de la violence, ou qui portent gravement atteinte à la dignité humaine ne peuvent être admises au régime de la coproduction officielle.
- 4 Les avantages prévus au titre de la coproduction officielle sont accordés aux coproducteurs indépendants qui sont réputés disposer des moyens techniques et financiers adéquats, et des qualifications professionnelles suffisantes.

- 5 Chaque État contractant désigne les autorités compétentes mentionnées ci-dessus dans une déclaration faite au moment de la signature ou au moment du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion. Cette déclaration peut être modifiée à tout moment par la suite.

Article 6 – Proportions des participations financières

- 1 En cas de coproduction bilatérale, la participation financière minimale d'un ou de plusieurs coproducteurs établis dans une Partie ne peut être inférieure à 10% et la participation financière maximale ne peut excéder 90% du coût total de production de la série.
- 2 En cas de coproduction multilatérale, la contribution financière minimale d'un ou de plusieurs coproducteurs établis dans une Partie ne peut être inférieure à 5 % et la contribution financière maximale ne peut excéder 80% du coût total de production de la série.

Article 7 – Droits des coproducteurs sur la série

- 1 Le contrat de coproduction doit garantir à chaque coproducteur indépendant une part de la propriété des droits sur l'œuvre achevée. La répartition des parts devrait tenir compte des participations financières des coproducteurs indépendants et de leurs dépenses créatives et techniques respectives.
- 2 La part de propriété attribuée aux coproducteurs non établis dans une Partie à la Convention ne peut excéder un total de 30%.
- 3 Une part des droits et recettes d'exploitation est attribuée à chaque coproducteur indépendant. Les droits d'exploitation ne peuvent être concédés à titre perpétuel et les durées des licences d'exploitation doivent permettre aux coproducteurs indépendants de tirer profit de la valeur résiduelle des droits.

Article 8 – Participation technique et artistique

- 1 Au moins un coproducteur indépendant est à l'initiative de la série.
- 2 La participation de chacun des coproducteurs indépendants comprend une participation technique et artistique effective.
- 3 Les coproducteurs indépendants gèrent les décisions importantes en matière de création et de production, et prennent part à ces décisions.

Article 9 – Compréhension du succès et de la diffusion des coproductions officielles

Les fournisseurs de services de médias et leurs filiales qui participent à une coproduction officielle fournissent des données d'audience et des informations sur l'exploitation des séries qui ont obtenu la reconnaissance de coproduction officielle. Ces informations sont fournies à tous les coproducteurs de la série et peuvent être recueillies par les autorités compétentes, définies à l'article 5, paragraphe 5, de la présente Convention, dans la mesure où le droit de la concurrence applicable le permet.

Article 10 – Équilibre général des relations

- 1 Un équilibre général doit être maintenu dans les relations entre les Parties, tant pour le montant total investi que pour la participation artistique et technique aux coproductions officielles.
- 2 Une Partie qui, pendant une période raisonnable, constate un déficit dans ses relations de coproduction avec une ou plusieurs autres Parties peut refuser de donner son accord à une coproduction ultérieure jusqu'au rétablissement de relations équilibrées avec cette Partie ou ces Parties.

Article 11 – Entrée et séjour

Conformément à la législation, à la réglementation et aux obligations internationales en vigueur, chaque Partie facilite l'entrée et le séjour, ainsi que l'octroi de permis de travail sur son territoire, du personnel technique et artistique des autres Parties qui prennent part à une coproduction officielle. De même, chaque Partie autorise l'importation temporaire et la réexportation du matériel nécessaire à la production et à la diffusion des séries qui entrent dans le champ d'application de la présente Convention.

Article 12 – Mention des pays coproducteurs

- 1 Les pays coproducteurs doivent être mentionnés dans les coproductions officielles.
- 2 Les noms de ces pays sont clairement mentionnés au générique, dans toute publicité et tout matériel de promotion, et lorsque les coproductions officielles sont mises à la disposition du public.

Article 13 – Exportation

Lorsqu'une coproduction officielle est exportée vers un pays où les importations de séries sont contingentées et qu'une des Parties coproductrices ne jouit pas du droit de libre entrée de sa série dans le pays d'importation:

- a la coproduction officielle est en principe ajoutée au contingent du pays dont la participation financière est majoritaire;
- b si la coproduction officielle compte une participation égale de différents pays, la saison est ajoutée au contingent du pays qui présente les meilleures possibilités d'exportation dans le pays d'importation;
- c lorsque les dispositions des alinéas a et b ci-dessus ne peuvent être appliquées, la coproduction officielle est ajoutée au contingent de la Partie qui fournit le créateur de la série.

Article 14 – Langues

Lors de la reconnaissance de coproduction officielle, l'autorité compétente d'une Partie peut exiger du coproducteur indépendant établi sur le territoire de cette Partie une version finale de la série dans l'une des langues de cette Partie.

Chapitre III – Dispositions finales

Article 15 – Suivi de la Convention et amendements aux annexes I, II et III

- 1 Le Comité de direction du Fonds européen de soutien à la coproduction et à la diffusion des œuvres de création cinématographiques et audiovisuelles «Eurimages» (ci-après «le comité»), dans sa composition restreinte aux Parties à la présente Convention, est chargé du suivi de la présente Convention.
- 2 Toute Partie à la présente Convention qui n'est pas membre d'«Eurimages» peut se faire représenter au sein du comité et disposer d'une voix lors de toute réunion convoquée pour l'exécution des activités de suivi.
- 3 Le comité, lorsqu'il se réunit pour l'exécution des activités de suivi, est convoqué par le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe chaque fois que cela est nécessaire et, en tout état de cause, lorsqu'une majorité des Parties demande sa convocation.
- 4 Le comité sera convoqué dans les plus brefs délais après l'entrée en vigueur de la Convention dans 10 États.
- 5 Afin de promouvoir la mise en œuvre effective de la présente Convention, le comité, en exerçant les activités prévues aux deux paragraphes précédents, peut:
 - a faire des propositions pour faciliter l'échange d'expériences et de bonnes pratiques entre les Parties;
 - b exprimer son avis sur toute question relative à l'application et à la mise en œuvre de la présente Convention, et adresser des recommandations spécifiques aux Parties à ce sujet.
- 6 Afin de mettre à jour les dispositions des annexes I, II et III de la présente Convention pour s'assurer qu'elles continuent de correspondre aux pratiques courantes de l'industrie des séries, des amendements peuvent être proposés par toute Partie, par le Comité des Ministres ou par le comité dans sa composition restreinte. Ces amendements sont communiqués aux Parties par le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe.
- 7 Après avoir consulté les Parties, le Comité des Ministres peut adopter un amendement proposé conformément au paragraphe 6 de cet article à la majorité prévue à l'article 20.d du Statut du Conseil de l'Europe (STE n° 1). L'amendement entrera en vigueur à l'expiration d'une période d'un an à compter de la date à laquelle il a été transmis aux Parties. Pendant cette période, toute Partie peut notifier au Secrétaire Général toute objection à l'entrée en vigueur de l'amendement à son égard.
- 8 Si un tiers des Parties a notifié au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe une objection à l'entrée en vigueur de l'amendement, celui-ci n'entre pas en vigueur.
- 9 Si moins d'un tiers des Parties a notifié une objection, l'amendement entre en vigueur pour les Parties qui n'ont pas formulé d'objection.

- 10 Lorsqu'un amendement est entré en vigueur conformément aux paragraphes 7 et 9 du présent article et qu'une Partie a formulé une objection à cet amendement, celui-ci entrera en vigueur à l'égard de cette Partie le premier jour du mois suivant la date à laquelle elle aura notifié son acceptation de l'amendement au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe. Une Partie qui a formulé une objection peut la retirer à tout moment en adressant une notification au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe.
- 11 Si le Comité des Ministres adopte un amendement, un État ne peut exprimer son consentement à être lié par la Convention sans accepter en même temps l'amendement.

Article 16 – Signature, ratification, acceptation, approbation

- 1 La présente Convention est ouverte à la signature des États membres du Conseil de l'Europe et des autres États Parties à la Convention culturelle européenne, qui peuvent exprimer leur consentement à être liés par:
 - a signature sans réserve de ratification, d'acceptation ou d'approbation; ou
 - b signature, sous réserve de ratification, d'acceptation ou d'approbation, suivie de ratification, d'acceptation ou d'approbation.
- 2 Les instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation seront déposés près le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe.

Article 17 – Entrée en vigueur

- 1 La présente Convention entrera en vigueur le premier jour du mois suivant l'expiration d'un délai de trois mois après la date à laquelle trois États, dont au moins deux États membres du Conseil de l'Europe, auront exprimé leur consentement à être liés par la Convention, conformément aux dispositions de l'article 16.
- 2 Pour tout État signataire qui exprimera ultérieurement son consentement à être lié par la présente Convention, celle-ci entrera en vigueur le premier jour du mois suivant l'expiration d'un délai de trois mois après la date de la signature ou du dépôt de l'instrument de ratification, d'acceptation ou d'approbation.

Article 18 – Adhésion des États non membres

- 1 Après l'entrée en vigueur de la présente Convention, le Comité des Ministres du Conseil de l'Europe pourra, après consultation des Parties, inviter tout État non membre du Conseil de l'Europe à adhérer à la présente Convention, par une décision prise à la majorité prévue à l'article 20.d du Statut du Conseil de l'Europe et à l'unanimité des représentants des États contractants ayant le droit de siéger au Comité des Ministres.
- 2 Pour tout État adhérent, la présente Convention entrera en vigueur le premier jour du mois suivant l'expiration d'un délai de trois mois après la date de dépôt de l'instrument d'adhésion près le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe.

Article 19 – Application territoriale

- 1 Tout État peut, au moment de la signature ou au moment du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, désigner le ou les territoires au(x)quel(s) s'appliquera la présente Convention.
- 2 Toute Partie peut, à tout moment par la suite, par une déclaration adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe, étendre l'application de la présente Convention à tout autre territoire désigné dans la déclaration. La Convention entrera en vigueur à l'égard de ce territoire le premier jour du mois suivant l'expiration d'un délai de trois mois après la date de réception de la déclaration par le Secrétaire Général.
- 3 Toute déclaration faite en vertu des deux paragraphes précédents pourra, à l'égard de tout territoire désigné dans cette déclaration, être retirée par notification adressée au Secrétaire Général. Le retrait prendra effet le premier jour du mois suivant l'expiration d'un délai de trois mois après la date de réception de la notification par le Secrétaire Général.

Article 20 – Réserves

- 1 Tout État peut, au moment de la signature ou au moment du dépôt de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, se réserver le droit de fixer une participation financière minimale différente de celles prévues à l'article 6 de la présente Convention. Aucune autre réserve ne peut être faite.
- 2 Toute Partie qui a formulé une réserve en vertu du paragraphe précédent peut la retirer en tout ou en partie en notifiant sa décision au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe. Le retrait prendra effet à la date de réception de la notification par le Secrétaire Général.

Article 21 – Dénonciation

- 1 Toute Partie peut, à tout moment, dénoncer la présente Convention en notifiant sa décision au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe.
- 2 La dénonciation prendra effet le premier jour du mois qui suit l'expiration d'un délai de six mois après la date de réception de la notification par le Secrétaire Général.

Article 22 – Notifications

Le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe notifiera aux États membres du Conseil de l'Europe et à tout État qui a adhéré à la présente Convention ou qui a été invité à le faire:

- a toute signature;
- b le dépôt de tout instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion;
- c toute date d'entrée en vigueur de la présente Convention conformément aux articles 17, 18 et 19;
- d toute réserve et tout retrait de réserve formulés en application de l'article 20;
- e toute déclaration faite conformément à l'article 5, paragraphe 5;

- f toute dénonciation notifiée conformément à l'article 21;
- g tout autre acte, notification ou communication ayant trait à la présente Convention.

En foi de quoi, les soussignés, dûment autorisés à cet effet, ont signé la présente Convention.

Fait à [Lille, le 26 mars 2026] en français et en anglais, les deux textes faisant également foi, en un seul exemplaire qui sera déposé dans les archives du Conseil de l'Europe. Le Secrétaire Général du Conseil de l'Europe en communiquera copie certifiée conforme à chacun des États mentionnés à l'article 16, paragraphe 1, et à tout État invité à adhérer à la présente Convention.

ANNEXES

Annexe I – Critères d'admission au régime de coproduction officielle d'une série

Annexe II – Procédure de présentation des demandes

Annexe III – Critères d'indépendance

Annexe I – Critères d'admission au régime de coproduction officielle d'une série

- 1 Une série télévisée (fiction) est admissible au régime de coproduction officielle au sens de l'article 3, alinéa f, si, en ce qui concerne les éléments originaires des États Parties à la Convention, elle obtient au moins 24 points sur un total de 31 points, attribués conformément au tableau 1.
- 2 Au vu des caractéristiques de la coproduction, les autorités compétentes peuvent, après concertation, admettre au régime de coproduction officielle une œuvre réunissant un nombre de points inférieur au nombre de points normalement exigé au paragraphe 1.
- 3 L'admission au régime de la coproduction officielle est accordée à une saison. En cas de saisons successives, les coproducteurs indépendants doivent déposer une demande distincte pour chaque saison.

Tableau 1 – Fiction – Une saison

Éléments provenant des États parties à la Convention	Points d'évaluation
Créateur de la série	5
Scénariste(s)	4
Réalisateur(s)	3
Compositeur	2
Premier rôle	3
Second rôle	2
Troisième rôle	1
Chef de département – décors ou costumes	2
Chef de département – prises de vues	2
Chef de département – montage image	2
Chef de département – son	2
Lieu de tournage	1
Effets visuels et images de synthèse	1
Lieu de postproduction	1
Total	31

- 4 Une série d'animation est admissible au régime de coproduction officielle au sens de l'article 3, alinéa f, si, en ce qui concerne les éléments originaires des États Parties à la Convention, elle obtient au moins 26 points sur un total de 40 points, attribués conformément au tableau 2.
- 5 Au vu des caractéristiques de la coproduction, les autorités compétentes peuvent, après concertation, admettre au régime de coproduction officielle une œuvre réunissant un nombre de points inférieur au nombre de points normalement exigé au paragraphe 4.
- 6 L'admission au régime de la coproduction officielle est accordée à une saison. En cas de saisons successives, les coproducteurs indépendants doivent déposer une demande distincte pour chaque saison.

Tableau 2 – Animation – Une saison

Éléments provenant des États parties à la Convention	Points d'évaluation
Créateur de la série	4
Bible graphique	4
Scénario	4
Réalisation	4
Composition musicale	2
Scénarimage («storyboard»)	4
Modélisation des personnages	2
Arrière-plans	2
Acteur vocal original dans le rôle principal	2
Réalisateur d'animation	3
75% des dépenses pour l'animation réalisées dans des États parties à la Convention	3
Composition d'image/effets visuels/éclairage	2
Monteur	2
Ingénieur du son	2
Total	40

- 7 Une série documentaire est admissible au régime de coproduction officielle au sens de l'article 3, alinéa f, si, en ce qui concerne les éléments originaires des États Parties à la Convention, elle obtient au moins 50% du total des points applicables, attribués conformément au tableau 3.
- 8 Au vu des caractéristiques de la coproduction, les autorités compétentes peuvent, après concertation, admettre au régime de coproduction officielle une œuvre réunissant un nombre de points inférieur aux 50% du total des points applicables normalement exigés.
- 9 L'admission au régime de la coproduction officielle est accordée à une saison. En cas de saisons successives, les coproducteurs indépendants doivent déposer une demande distincte pour chaque saison.

Tableau 3 – Documentaire – Une saison

Éléments provenant des États parties à la Convention	Points d'évaluation
Créateur de la série	5
Scénariste(s)	3
Réalisateur(s)	2
Chercheur	2
Compositeur	2
Directeur de la photographie	3
Monteur	3
Ingénieur du son	2
Lieu de tournage	1
Effets visuels et images de synthèse	1
Lieu de postproduction	2
Total	26

Annexe II – Procédure de présentation des demandes

1 Admission provisoire au régime de la coproduction officielle

Afin de bénéficier des dispositions de la présente Convention, les coproducteurs indépendants établis dans les Parties doivent, en temps utile avant le début du tournage principal ou de l'animation d'une saison, déposer une demande de d'admission provisoire au régime de la coproduction officielle en y joignant les pièces énumérées ci-dessous. Ces pièces doivent parvenir aux autorités compétentes au plus tard un mois avant le début du tournage pour pouvoir être communiquées aux autorités des autres Parties.

Lors de cette communication aux autres Parties, chaque Partie doit indiquer les dispositions pertinentes du droit interne ou de l'annexe III à appliquer pour obtenir la qualité de coproducteur indépendant au sens de l'article 3, alinéa e.

Les pièces à fournir sont les suivantes:

- une déclaration qui récapitule la répartition de la propriété des droits sur l'œuvre achevée, en précisant clairement la part de chaque propriétaire;
- la chaîne des droits;
- une bible de la série;
- une liste provisoire des participations techniques et artistiques de chacun des pays concernés;
- un budget et un plan de financement prévisionnel de la saison;
- un calendrier prévisionnel de production;
- les contrats de coproduction ou les contrats abrégés («memo deal») conclus entre les coproducteurs indépendants, ainsi que les contrats passés entre les coproducteurs; ces documents doivent comporter des clauses de répartition des recettes d'exploitation ou des territoires entre les coproducteurs, ainsi qu'entre les coproducteurs et les fournisseurs de services de médias.

2 Admission définitive au régime de la coproduction officielle

L'admission définitive au régime de la coproduction officielle est accordée une fois la saison de la série achevée et après examen par les autorités compétentes de la version définitive des documents de production suivants:

- une déclaration qui récapitule la répartition de la propriété des droits sur l'œuvre achevée, en précisant clairement la part de chaque propriétaire;
- la version définitive du scénario de tous les épisodes de la saison;
- la version définitive de la liste des participations techniques et artistiques de chacun des pays concernés;
- la version définitive du rapport des coûts finaux de la saison;

- la version définitive du plan de financement de la saison;
- les contrats de coproduction conclus entre les coproducteurs et les contrats passés entre les coproducteurs et les fournisseurs de services de médias; ces documents doivent comporter des clauses de répartition des recettes d'exploitation ou des territoires entre les coproducteurs, ainsi qu'entre les coproducteurs et les fournisseurs de services de médias.

Les autorités compétentes peuvent demander tout autre document nécessaire à l'évaluation de la demande conformément à leur législation nationale.

La demande et les autres pièces sont présentées, si possible, dans la langue des autorités compétentes auxquelles elles sont soumises.

Annexe III – Critères d'indépendance

En l'absence de dispositions de droit interne et pour l'application de l'article 3, alinéa e, les autorités compétentes des Parties concernées définissent une société de production audiovisuelle indépendante à l'aune des critères suivants:

- la société n'est pas contrôlée majoritairement, directement ou indirectement, par un fournisseur de services de médias;
- la société ne dépend pas exclusivement ni dans une large mesure d'un seul fournisseur de services de médias ou d'un groupe de fournisseurs de services de médias pour le financement de ses œuvres; elle assume la responsabilité de la livraison de ses œuvres et peut prendre des décisions en matière de diffusion en faisant appel à divers acteurs.



Council of Europe Convention on the Co-Production of Audiovisual Works in the Form of Series

Lille, 26.III.2026

Preamble

The member States of the Council of Europe and other States Parties to the European Cultural Convention (ETS No. 18), signatory hereto,

Considering that the aim of the Council of Europe is to achieve greater unity between its members in order, in particular, to safeguard and promote the ideals and principles which form their common heritage;

Considering that freedom of creation and freedom of expression constitute fundamental elements of these principles;

Considering that fostering the cultural diversity of the various European countries is one of the aims of the European Cultural Convention;

Having regard to the United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization (UNESCO) Convention on the Protection and Promotion of the Diversity of Cultural Expressions (Paris, 20 October 2005), which recognises cultural diversity as a defining characteristic of humanity and strives to strengthen the creation, production, dissemination, distribution and enjoyment of cultural expressions;

Considering the final declaration of the Council of Europe Conference of Ministers of Culture, adopted in Strasbourg on 1 April 2022, as well as the conclusions of the High-level Conference on drama series, organised under the auspices of the Hungarian Presidency of the Committee of Ministers (Budapest, 30 September-1 October 2021);

Considering Recommendation CM/Rec(2017)9 of the Committee of Ministers to member States on gender equality in the audiovisual sector;

Considering the ability of digital technologies to affect cultural and creative production and distribution models, as well as access to cultural services and media, together with the potential for artificial intelligence and data curation to influence accessibility to cultural content and in particular audiovisual works, to the detriment of democratic values and cultural diversity;

Considering that co-production of audiovisual works in the form of series intended for linear and non-linear distribution is an instrument of creation and expression of cultural diversity on a global scale, and that it plays an essential role in upholding freedom of expression, diversity and creativity, as well as democratic citizenship;

Acknowledging the contribution of independent producers to cultural diversity and their important role in initiating, assembling creative elements of, developing and producing audiovisual works in the form of series, and determined to enhance their contribution to the co-production of such works;

Acknowledging the key contribution of public and private media service providers to the development, production and distribution of audiovisual works in the form of series across member States;

Aware of the wide diversity of business practices in the member States and the need for a standard reference to facilitate fair exchanges between all players involved in the production of audiovisual works in the form of series;

Determined to develop these principles and recalling the following recommendations of the Committee of Ministers to member States: Recommendation CM/Rec(2022)15 on the role of culture, cultural heritage and landscape in helping to address global challenges, Recommendation No. R (86) 3 on the promotion of audiovisual production in Europe and Recommendation CM/Rec(2009)7 on national film policies and the diversity of cultural expressions;

Acknowledging that Resolution (88) 15 setting up a European Support Fund for the Co-production and Distribution of Creative Cinematographic and Audiovisual Works “Eurimages” was conceived to accommodate actions aimed at the support of both cinematographic and audiovisual works;

Considering that the adoption of common rules tends to decrease restrictions, foster trust and encourage co-operation in the field of co-production of audiovisual works in the form of series;

Considering the technological, economic and financial evolution of the audiovisual sector, and the role played by audiovisual works in the form of series in this evolution;

Considering that international co-production of audiovisual works in the form of series contributes to a wider circulation;

Considering that improved availability of data, in particular with regard to viewing, contributes to a better understanding of the success and circulation of audiovisual works in the form of series;

Resolved to achieve these objectives thanks to a joint effort to foster co-operation and define rules which adapt themselves to the co-production of audiovisual works in the form of series, as a whole,

Have agreed as follows:

Chapter I – General provisions

Article 1 – Aim of the Convention

The Parties to this Convention undertake to foster international co-production of audiovisual works in the form of series, in accordance with the following provisions.

Article 2 – Scope

- 1 This Convention shall govern relations between the Parties in the field of co-productions of audiovisual works in the form of series originating in the territory of the Parties.
- 2 This Convention shall apply to:
 - a bilateral co-productions involving two independent co-producers established in two different Parties to the Convention, and which may involve one or more other co-producers;

and
 - b multilateral co-productions involving three or more independent co-producers established in different Parties to the Convention, and which may involve one or more other co-producers.

In all cases, this Convention shall apply only on condition that the work meets the definition of an officially co-produced audiovisual work in the form of series, as defined in Article 3, subparagraph f, below.

- 3 In the case of multilateral co-productions, the provisions of this Convention shall override those of bilateral agreements between the Parties to the Convention.
- 4 The provisions of the bilateral agreements concluded between the Parties to this Convention, which are relevant to audiovisual works in the form of series, shall apply to bilateral co-productions unless the Parties concerned decide to apply this Convention.

Article 3 – Definitions

For the purposes of this Convention:

- a the term “audiovisual work in the form of a series” (hereinafter “series”) shall mean a scripted fiction, documentary or animation work, presented in a succession of episodes of any length, intended to be made available by linear or non-linear means by a media service provider;
- b the term “media service provider” shall mean the natural or legal person that has editorial responsibility for the choice of audiovisual content of the audiovisual media service, and that determines the manner in which it is organised;
- c the term “season” shall mean a coherent group of episodes in the form of a sequence usually, but not exclusively, made available over a period of twelve months;
- d the term “co-producers” shall mean audiovisual production companies, media service providers or other actors bound by a co-production contract;

- e the term “independent co-producers” shall mean audiovisual production companies that are bound by a co-production contract and qualify as independent under the domestic law provisions of their countries of establishment or, in the absence of such provisions, that satisfy the criteria of independence as set out in Appendix III of this Convention;
- f the term “officially co-produced series” (hereinafter “the official co-production”) shall mean an audiovisual work in the form of a series which falls within the scope of this Convention and which is compliant with Articles 6 to 8 under Chapter II of this Convention and the criteria laid down in Appendix I, which is an integral part of this Convention.

Chapter II – Rules applicable to official co-productions

Article 4 – Assimilation to national works

- 1 The official co-production, as defined under Article 3, sub-paragraph f of this Convention, shall be eligible for the financial benefits granted to national works by the legislative and regulatory provisions in force in each of the Parties to this Convention that are participating in the co-production concerned.
- 2 The financial benefits shall be granted to each independent co-producer by the Party in which the independent co-producer is established, insofar as the conditions and limits provided for by the legislative and regulatory provisions in force in that Party are complied with.

Article 5 – Conditions for obtaining official co-production status

- 1 Any official co-production shall be subject to the approval of the competent authorities of the Parties in which the independent co-producers are established, after consultation between the competent authorities and in accordance with the procedures laid down in Appendix II. This appendix shall form an integral part of this Convention.
- 2 Applications for official co-production status shall be submitted for approval to the competent authorities according to the application procedure laid down in Appendix II. This approval shall be final except in the case of failure to comply with the initial undertakings concerning artistic, financial or technical matters.
- 3 Series of a blatantly pornographic nature or those that advocate discrimination, hate or violence, or that seriously violate human dignity cannot be accorded official co-production status.
- 4 The benefits provided by official co-production status shall be granted to independent co-producers who are deemed to possess adequate technical and financial means, and sufficient professional qualifications.
- 5 Each Contracting State shall designate the competent authorities mentioned above by means of a declaration made at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession. This declaration may be modified at any time afterwards.

Article 6 – Proportions of the financial contributions

- 1 In the case of bilateral co-productions, the minimum financial contribution from a co-producer or co-producers established in one Party may not be less than 10% and the largest financial contribution may not exceed 90% of the total production cost of the series.

- 2 In the case of multilateral co-productions, the minimum financial contribution from a co-producer or co-producers established in one Party may not be less than 5% and the maximum financial contribution may not exceed 80% of the total production cost of the series.

Article 7 – Rights of co-producers to the series

- 1 The co-production contract must guarantee to each independent co-producer an ownership share of rights to the finished work. The allocation of shares should take into account the respective financial contributions of the independent co-producers and their creative and technical expenditures.
- 2 The ownership share assigned to co-producers that are not established in a Party to the Convention may not exceed a total of 30%.
- 3 A share of exploitation rights and revenues shall be assigned to each independent co-producer. Exploitation rights may not be licensed in perpetuity and the periods of licensing shall allow the independent co-producers to benefit from the residual value of the rights.

Article 8 – Technical and artistic participation

- 1 The series is initiated by at least one independent co-producer.
- 2 The contribution of each of the independent co-producers shall include effective technical and artistic participation.
- 3 The independent co-producers shall manage and participate in key creative and production decisions.

Article 9 – Understanding of the success and circulation of official co-productions

Media service providers and their subsidiaries involved in an official co-production shall provide audience data and information on the exploitation of series that have obtained official co-production status.

This information shall be provided to all co-producers of the series and may be collected by the competent authorities, as defined in Article 5, paragraph 5, of this Convention, as far as relevant competition law allows.

Article 10 – General balance of relations

- 1 A general balance must be maintained in the relations between the Parties, with regard both to the total amount invested and the artistic and technical participation in official co-productions.
- 2 A Party which, over a reasonable period, observes a deficit in its co-production relations with one or more other Parties may withhold its approval of a subsequent co-production until balanced relations with that Party or those Parties have been restored.

Article 11 – Entry and residence

In accordance with the laws, regulations and international obligations in force, each Party shall facilitate entry and residence, as well as the granting of work permits in its territory, for technical and artistic personnel from the other Parties that are participating in an official co-production. Similarly, each Party shall permit the temporary import and re-export of equipment necessary to the production and distribution of series falling within the scope of this Convention.

Article 12 – Credits of co-producing countries

- 1 Co-producing countries shall be credited in official co-productions.
- 2 The names of these countries shall be clearly mentioned in the credit titles, in all publicity and promotion material and when official co-productions are made available to the public.

Article 13 – Export

When an official co-production is exported to a country where imports of series are subject to quotas and one of the co-producing Parties does not have the right of free entry for its series to the importing country:

- a the official co-production shall normally be added to the quota of the country which has the majority financial participation;
- b in the case of an official co-production which comprises an equal participation from different countries, the season shall be added to the quota of the country which has the best opportunities for exporting to the importing country;
- c when the provisions of sub-paragraphs a and b above cannot be applied, the official co-production shall be entered in the quota of the Party that provides the series creator.

Article 14 – Languages

When granting official co-production status, the competent authority of a Party may demand from the independent co-producer established therein a final version of the series in one of the languages of that Party.

Chapter III – Final provisions

Article 15 – Follow-up to the Convention and amendments to Appendices I, II and III

- 1 The Board of Management of the European Support Fund for the Co-production and Distribution of Creative Cinematographic and Audiovisual Works, “Eurimages” (hereinafter “the Board”), in its composition restricted to the Parties to this Convention, shall be responsible for the follow-up to this Convention.
- 2 Any Party to this Convention which is not a member of “Eurimages” may be represented in the Board and have one vote in any meeting convened to carry out follow-up tasks.

- 3 The Board, when meeting for the purpose of carrying out follow-up tasks, shall be convened by the Secretary General of the Council of Europe whenever necessary and, in any case, when a majority of the Parties requests its convocation.
- 4 The Board shall be promptly convened after the entry into force of the Convention in 10 States.
- 5 In order to promote the effective application of this Convention, the Board, when acting within the meaning of the two previous paragraphs, may:
 - a make proposals to facilitate the exchange between the Parties of experience and good practice;
 - b formulate its opinion on any question concerning the application and the implementation of this Convention, and make specific recommendations to the Parties in this respect.
- 6 In order to update the provisions of Appendices I, II and III of this Convention to ensure their continuing relevance to common practices in the series industry, amendments may be proposed by any Party, by the Committee of Ministers or by the Board in its restricted composition. These amendments shall be communicated by the Secretary General of the Council of Europe to the Parties.
- 7 After having consulted the Parties, the Committee of Ministers may adopt an amendment proposed in accordance with paragraph 6 of this article by the majority provided for in Article 20.d of the Statute of the Council of Europe (ETS No. 1). The amendment shall enter into force following the expiry of a period of one year after the date on which it has been forwarded to the Parties. During this period, any Party may notify the Secretary General of any objection to the entry into force of the amendment in its respect.
- 8 If one third of the Parties notify the Secretary General of the Council of Europe of an objection to the entry into force of the amendment, the amendment shall not enter into force.
- 9 If less than one third of the Parties notify the Secretary General of an objection, the amendment shall enter into force for those Parties which have not made an objection.
- 10 Once an amendment has entered into force in accordance with paragraphs 7 and 9 of this article, and a Party has made an objection to it, this amendment shall come into force in respect of the Party concerned on the first day of the month following the date on which the Party has notified the Secretary General of the Council of Europe of its acceptance of the amendment. A Party which has made an objection may withdraw it at any time by notifying the Secretary General of the Council of Europe.
- 11 If the Committee of Ministers adopts an amendment, a State may not express its consent to be bound by the Convention without accepting at the same time the amendment.

Article 16 – Signature, ratification, acceptance, approval

- 1 This Convention shall be open for signature by the member States of the Council of Europe and the other States Parties to the European Cultural Convention, which may express their consent to be bound by:
 - a signature without reservation as to ratification, acceptance or approval; or

- b signature, subject to ratification, acceptance or approval, followed by ratification, acceptance or approval.
- 2 Instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary General of the Council of Europe.

Article 17 – Entry into force

- 1 This Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date on which three States, including at least two member States of the Council of Europe, have expressed their consent to be bound by the Convention, in accordance with the provisions of Article 16.
- 2 In respect of any signatory State which subsequently expresses its consent to be bound by it, this Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of signature or the deposit of the instrument of ratification, acceptance or approval.

Article 18 – Accession of non-member States

- 1 After the entry into force of this Convention, the Committee of Ministers of the Council of Europe may, after consultation of the Parties, invite any State which is not a member of the Council of Europe to accede to this Convention, by a decision taken by the majority provided for in Article 20.d of the Statute of the Council of Europe and by the unanimous vote of the representatives of the Contracting States entitled to sit on the Committee of Ministers.
- 2 In respect of any acceding State, this Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of deposit of the instrument of accession with the Secretary General of the Council of Europe.

Article 19 – Territorial application

- 1 Any State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, specify the territory or territories to which this Convention shall apply.
- 2 Any Party may, at any later date, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, extend the application of this Convention to any other territory specified in the declaration. In respect of such territory, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of the declaration by the Secretary General.
- 3 Any declaration made under the two preceding paragraphs may, in respect of any territory specified in such a declaration, be withdrawn by a notification addressed to the Secretary General. The withdrawal shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of such a notification by the Secretary General.

Article 20 – Reservations

- 1 Any State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, reserve the right to fix a minimum financial contribution different from those laid down in Article 6 of this Convention. No other reservation may be made.
- 2 Any Party which has made a reservation under the preceding paragraph may wholly or partly withdraw it by means of a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe.

The withdrawal shall take effect on the date of receipt of such a notification by the Secretary General.

Article 21 – Denunciation

- 1 Any Party may, at any time, denounce this Convention by means of a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe.
- 2 The denunciation shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of six months after the date of receipt of the notification by the Secretary General.

Article 22 – Notifications

The Secretary General of the Council of Europe shall notify the member States of the Council of Europe and any State which has acceded to this Convention, or has been invited to do so, of:

- a any signature;
- b the deposit of any instrument of ratification, acceptance, approval or accession;
- c any date of entry into force of this Convention in accordance with Articles 17, 18 and 19;
- d any reservation and withdrawal of a reservation made in pursuance of Article 20;
- e any declaration made in accordance with Article 5, paragraph 5;
- f any denunciation notified in accordance with Article 21;
- g any other act, notification or communication relating to this Convention.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Convention.

Done at [Lille, this 26th day of March 2026], in English and French, both texts being equally authentic, in a single copy which shall be deposited in the archives of the Council of Europe. The Secretary General of the Council of Europe shall transmit certified copies to the States mentioned in Article 16, paragraph 1, and to any State which has been invited to accede to this Convention.

APPENDICES

Appendix I – Criteria for qualification of a series as an official co-production

Appendix II – Application procedure

Appendix III – Independence criteria

Appendix I – Criteria for qualification of a series as an official co-production

- 1 A fiction series qualifies as an official co-production in the sense of Article 3, sub-paragraph f, if with regard to the elements originating in the States Parties to the Convention it obtains at least 24 of the total 31 points according to the list of elements set out in Table 1.
- 2 Having regard to the characteristics of the co-production, the competent authorities may, after consulting each other, grant official co-production status to a work with a number of points that is less than the formally required points under paragraph 1.
- 3 The official co-production status is granted to a season. In the case of recurring seasons, the independent co-producers must submit an application for each season separately.

Table 1 – Fiction – One season

Elements originating in States Parties to the Convention	Weighting points
Series creator	5
Scriptwriter(s)	4
Director(s)	3
Composer	2
First role	3
Second role	2
Third role	1
Head of Department – production or costume design	2
Head of Department – cinematography	2
Head of Department – picture editing	2
Head of Department – Sound	2
Shooting location	1
Visual effects (VFX) and computer-generated imagery (CGI)	1
Post-production location	1
Total	31

- 4 An animation series qualifies as an official co-production in the sense of Article 3, sub-paragraph f, if with regard to the elements originating in the States Parties to the Convention it obtains at least 26 of the total 40 points according to the list of elements set out in Table 2.
- 5 Having regard to the characteristics of the co-production, the competent authorities may, after consulting each other, grant official co-production status to a work with a number of points that is less than the normally required points under paragraph 4.
- 6 The official co-production status is granted to a season. In the case of recurring seasons, the independent co-producers must submit an application for each season separately.

Table 2 – Animation – One season

Elements originating in States Parties to the Convention	Weighting points
Series creator	4
Graphic bible	4
Script	4
Directing	4
Music composition	2
Storyboard	4
Character modelling	2
Backgrounds	2
Original voice actor in the leading role	2
Animation director	3
75% of expenses for animation in States Parties to the Convention	3
Compositing/VFX/lighting	2
Picture editor	2
Sound designer	2
Total	40

- 7 A documentary series qualifies as an official co-production in the sense of Article 3, sub-paragraph f, if with regard to the elements originating in the States Parties to the Convention it obtains at least 50% of the total applicable points according to the list of elements set out in Table 3.
- 8 Having regard to the characteristics of the co-production, the competent authorities may, after consulting each other, grant official co-production status to a work with a number of points that is less than the normally required 50% of the total applicable points.
- 9 The official co-production status is granted to a season. In the case of recurring seasons, the independent co-producers must submit an application for each season separately.

Table 3 – Documentary – One season

Elements originating in States Parties to the Convention	Weighting points
Series creator	5
Scriptwriter(s)	3
Director(s)	2
Researcher	2
Composer	2
Director of photography	3
Picture editor	3
Sound designer	2
Shooting location	1
VFX and CGI	1
Post-production location	2
Total	26

Appendix II – Application procedure

1 Provisional co-production recognition

In order to benefit from the provisions of this Convention, the independent co-producers established in the Parties must, in due time before the start of principal photography or animation of a season, submit an application for provisional co-production status and attach the documents listed below. These documents must reach the competent authorities at the latest one month before shooting commences in order to allow them to be communicated to the authorities of the other Parties.

In this communication to the other Parties, each Party must indicate the relevant provisions of domestic law or of Appendix III to be applied to qualify as an independent co-producer under Article 3, sub-paragraph e.

Documents to be provided include:

- a declaration summarising the ownership of the finished work, with the clear indication of shares for each owner;
- the chain of title;
- a bible of the series;
- a provisional list of the technical and artistic contributions from each of the countries involved;
- a budget and a provisional financing plan of the season;
- a provisional production schedule;
- the co-production contracts or short-form agreements (“deal-memos”) made between the independent co-producers, and the contracts between the co-producers; these documents must include clauses providing for the distribution of receipts or territories between the co-producers, and between the co-producers and the media service providers.

2 Final co-production recognition

Final official co-production status is granted on completion of the season of the series and after examination of the following definitive production documents by the competent authorities:

- a declaration summarising the ownership of the finished work, with the clear indication of shares for each owner;
- the final script of all episodes of the season;
- the definitive list of the technical and artistic contributions from each of the countries involved;
- the final cost report of the season;

- the definitive financing plan of the season;
- the co-production contracts between co-producers and the contracts between the co-producers and the media service providers; these documents must include clauses providing for the distribution of revenues or territories between the co-producers, and between the co-producers and the media service providers.

The competent authorities can request any other document necessary for the evaluation of the application in accordance with their national legislation.

The application and other documents shall be presented, if possible, in the language of the competent authorities to which they are submitted.

Appendix III – Independence criteria

In the absence of domestic law provisions and for the application of Article 3, sub-paragraph e, the competent authorities of the Parties concerned shall define an audiovisual production company as independent with reference to the following criteria:

- the company is not majority controlled, either directly or indirectly, by a media service provider;
- the company does not solely or to a large extent depend on a single or group of media service providers for the financing of its works; it assumes the responsibility for the delivery of its works and can make decisions on the distribution using a variety of players.

Konwencja Rady Europy w sprawie koprodukcji utworów audiowizualnych w formie seriali

Preambuła

Państwa członkowskie Rady Europy oraz inne państwa będące Stronami Europejskiej konwencji kulturalnej (STE nr 18), sygnatariusze niniejszej Konwencji,

uważając, że celem Rady Europy jest osiągnięcie większej jedności między jej członkami, aby w szczególności chronić i promować ideały i zasady, które stanowią ich wspólne dziedzictwo;

zważywszy, że swoboda twórcza i wolność wypowiedzi stanowią główne elementy tych zasad;

zważywszy, że promowanie różnorodności kulturowej poszczególnych państw europejskich jest jednym z celów Europejskiej konwencji kulturalnej;

mając na uwadze Konwencję UNESCO w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego (Paryż, 20 października 2005 roku), w której uznano różnorodność kulturową za nieodłączną cechę ludzkości i która ma na celu wzmocnienie procesu tworzenia, produkcji, upowszechniania, dystrybucji i korzystania z form wyrazu kulturowego;

biorąc pod uwagę deklarację końcową Konferencji Ministrów Kultury Rady Europy przyjętą w Strasburgu dnia 1 kwietnia 2022 roku, a także wnioski Konferencji Wysokiego Szczebla na temat seriali filmowych, zorganizowanej pod auspicjami węgierskiej prezydencji w Komitecie Ministrów, (Budapeszt, 30 września - 1 października 2021 roku);

biorąc pod uwagę Zalecenie CM/Rec(2017)9 Komitetu Ministrów dla państw członkowskich w sprawie równości płci w sektorze audiowizualnym;

biorąc pod uwagę, że technologie cyfrowe umożliwiają wpływanie na modele produkcji i dystrybucji w domenie kultury i sektora kreatywnego oraz na dostęp do usług kulturalnych i mediów, a także że sztuczna inteligencja i zarządzanie danymi mają potencjał wpływania na dostępność treści kulturowych, w szczególności dzieł audiowizualnych, ze szkodą dla wartości demokratycznych i różnorodności kulturowej;

biorąc pod uwagę, że koprodukcja utworów audiowizualnych w formie seriali przeznaczonych do rozpowszechniania liniowego i nieliniowego jest instrumentem tworzenia i wyrażania różnorodności kulturowej w skali globalnej oraz odgrywa zasadniczą rolę w ochronie wolności wypowiedzi, różnorodności i kreatywności, a także obywatelstwa demokratycznego;

uznając wkład niezależnych producentów w różnorodność kulturową oraz ich ważną rolę w inicjowaniu, łączeniu elementów twórczych, rozwoju i produkcji utworów audiowizualnych w formie seriali oraz dążąc do zwiększenia ich udziału w koprodukcji takich utworów;

uznając kluczowy wkład publicznych i prywatnych dostawców usług medialnych w rozwój, produkcję i dystrybucję utworów audiowizualnych w formie seriali w państwach członkowskich;

świadome znacznej różnorodności praktyk biznesowych w państwach członkowskich oraz potrzeby wprowadzenia standardowego odniesienia w celu ułatwienia uczciwej wymiany między wszystkimi podmiotami zaangażowanymi w produkcję utworów audiowizualnych w formie seriali;

zdecydowane rozwijać te zasady i przypominać zalecenia Komitetu Ministrów dla państw członkowskich: Zalecenie CM/Rec(2022)15 w sprawie roli kultury, dziedzictwa kulturowego i krajobrazu w stawianiu czoła globalnym wyzwaniom, Zalecenie nr R(86)3 w sprawie wspierania produkcji audiowizualnej w Europie i Zalecenie CM/Rec(2009)7 w sprawie krajowej polityki filmowej i różnorodności form wyrazu kulturowego;

uznając, że Uchwała (88)15 ustanawiająca Europejski Fundusz Wspierania Koprodukcji i Rozpowszechniania Utworów Kinematograficznych i Audiowizualnych „Eurimages” została opracowana z myślą, aby uwzględnić działania mające na celu wsparcie utworów zarówno kinematograficznych, jak i audiowizualnych;

biorąc pod uwagę, że przyjęcie wspólnych zasad zmierza do zmniejszenia ograniczeń, wzmacniania zaufania i ułatwia współpracę w dziedzinie koprodukcji utworów audiowizualnych w formie seriali;

biorąc pod uwagę ewolucję technologiczną, gospodarczą i finansową sektora audiowizualnego oraz rolę, jaką w tej ewolucji odgrywają utwory audiowizualne w formie seriali;

biorąc pod uwagę, że międzynarodowa koprodukcja utworów audiowizualnych w formie seriali przyczynia się do szerszej ich dystrybucji;

biorąc pod uwagę, że lepsza dostępność danych, zwłaszcza w odniesieniu do oglądalności, przyczynia się do lepszego zrozumienia miary sukcesu, w tym w zakresie dystrybucji utworów audiowizualnych w formie seriali;

zdecydowane osiągnąć te cele dzięki wspólnemu wysiłkowi na rzecz wspierania współpracy i określenia zasad, które będą mieć zastosowanie do wszystkich koprodukcji utworów audiowizualnych w formie seriali;

uzgodniły, co następuje:

Rozdział I – Postanowienia ogólne

Artykuł 1 – Cel Konwencji

Strony niniejszej Konwencji zobowiązują się do wspierania międzynarodowej koprodukcji utworów audiowizualnych w formie seriali, zgodnie z poniższymi postanowieniami.

Artykuł 2 – Zakres

1. Konwencja niniejsza reguluje stosunki między jej Stronami w dziedzinie koprodukcji utworów audiowizualnych w formie seriali powstałych na terytorium Stron.
2. Konwencję niniejszą stosuje się do:
 - a. dwustronnych koprodukcji z udziałem dwóch niezależnych koproducentów mających siedzibę na terytorium dwóch różnych państw będących Stronami Konwencji i mogących obejmować jednego lub większą liczbę innych koproducentów;oraz
 - b. wielostronnych koprodukcji z udziałem trzech lub większej liczby niezależnych koproducentów mających siedzibę na terytorium różnych państw będących Stronami Konwencji i mogących obejmować jednego lub większą liczbę innych koproducentów.

W każdym przypadku, niniejszą Konwencję stosuje się wyłącznie pod warunkiem, że utwór odpowiada definicji oficjalnie koprodukowanego utworu audiowizualnego w formie serialu, w rozumieniu artykułu 3 litera f.

3. W przypadku koprodukcji wielostronnych, postanowienia niniejszej Konwencji mają moc nadrzędną w stosunku do postanowień umów dwustronnych zawartych między Stronami tej Konwencji.
4. Postanowienia umów dwustronnych zawartych między Stronami niniejszej Konwencji, które odnoszą się do utworów audiowizualnych w formie seriali, mają zastosowanie do koprodukcji dwustronnych, chyba że zainteresowane Strony zdecydują się na stosowanie niniejszej Konwencji.

Artykuł 3 – Definicje

Dla celów niniejszej Konwencji:

- a. określenie „utwór audiowizualny w formie serialu” (zwany dalej „serialem”) oznacza scenariuszowy utwór fabularny, dokumentalny lub animowany prezentowany w serii odcinków o dowolnej długości, przeznaczony do rozpowszechniania w sposób liniowy lub nieliniowy przez dostawcę usług medialnych;
- b. określenie „dostawca usług medialnych” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która ponosi odpowiedzialność redakcyjną za wybór audiowizualnej treści audiowizualnej usługi medialnej i decyduje o sposobie zestawienia tej treści;

- c. określenie „sezon” oznacza spójną grupę odcinków w formie sekwencji, udostępnianą zwykle, choć nie wyłącznie, przez okres dwunastu miesięcy;
- d. określenie „koproducenci” oznacza podmioty zajmujące się produkcją audiowizualną, dostawców usług medialnych lub inne podmioty związane umową koprodukcyjną;
- e. określenie „niezależni koproducenci” oznacza podmioty zajmujące się produkcją audiowizualną, związane umową koprodukcyjną i kwalifikujące się jako niezależne na mocy przepisów prawa krajowego państw, w których mają siedziby albo – w przypadku braku takich przepisów – spełniające kryteria niezależności określone w Załączniku III.
- f. określenie „serial oficjalnie koprodukowany” (zwany dalej „oficjalną koprodukcją”) oznacza utwór audiowizualny w formie serialu, który jest objęty zakresem niniejszej Konwencji i jest zgodny z postanowieniami artykułów 6-8 Rozdziału II niniejszej Konwencji oraz z kryteriami określonymi w Załączniku I, który stanowi integralną część niniejszej Konwencji.

Rozdział II – Zasady mające zastosowanie do oficjalnych koprodukcji

Artykuł 4 – Równoważność z utworami krajowymi

1. Oficjalna koprodukcja w rozumieniu artykułu 3 litera f niniejszej Konwencji posiada tytuł do uzyskania korzyści finansowych przyznawanych utworom krajowym na podstawie przepisów ustawowych i wykonawczych obowiązujących w każdym państwie będącym Stroną niniejszej Konwencji, które uczestniczy w danej koprodukcji.
2. Korzyści finansowe są przyznawane każdemu niezależnemu koproducentowi przez Stronę, na terytorium której niezależny koproducent ma swoją siedzibę, o ile spełnione są warunki i ograniczenia przewidziane w przepisach ustawowych i wykonawczych obowiązujących na terytorium tej Strony.

Artykuł 5 – Warunki uzyskania statusu oficjalnej koprodukcji

1. Wszelka oficjalna koprodukcja powinna zostać zatwierdzona przez właściwe władze Stron, na terytorium których koproducenci mają siedziby, po konsultacjach między właściwymi władzami i zgodnie z procedurami określonymi w Załączniku II stanowiącym integralną część niniejszej Konwencji.
2. Wnioski o przyznanie statusu oficjalnej koprodukcji przedkłada się do zatwierdzenia właściwym władzom zgodnie z procedurą składania wniosków określoną w Załączniku II. Zatwierdzenie to jest ostateczne, z wyjątkiem przypadku niespełnienia wstępnych zobowiązań dotyczących kwestii artystycznych, finansowych lub technicznych.
3. Seriale o charakterze wyraźnie pornograficznym, pochwalające dyskryminację, nienawiść lub przemoc, lub te, które poważnie naruszają godność ludzką, nie mogą uzyskać statusu oficjalnej koprodukcji.
4. Korzyści wynikające ze statusu oficjalnej koprodukcji są przyznawane niezależnym koproducentom, którzy posiadają odpowiednie środki techniczne i finansowe oraz wystarczające kwalifikacje zawodowe.
5. Każde państwo będące Stroną wyznacza właściwe władze, o których mowa powyżej, składając deklarację w momencie podpisania lub złożenia dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia. Deklaracja ta może zostać później zmieniona w dowolnym terminie.

Artykuł 6 – Proporcje wkładów finansowych

1. W przypadku koprodukcji dwustronnych minimalny wkład finansowy koproducenta lub koproducentów mających siedzibę na terytorium jednej ze Stron nie może być mniejszy niż 10%, a największy wkład finansowy nie może przekroczyć 90% całkowitych kosztów produkcji serialu.
2. W przypadku koprodukcji wielostronnych minimalny wkład finansowy koproducenta lub koproducentów mających siedzibę na terytorium jednej ze Stron nie może być mniejszy niż 5%, a maksymalny wkład finansowy nie może przekroczyć 80% całkowitych kosztów produkcji serialu.

Artykuł 7 – Prawa koproducentów do serialu

1. Umowa koprodukcyjna musi gwarantować każdemu niezależnemu koproducentowi udział w prawach do ukończonego utworu. Podział udziałów powinien uwzględniać wkłady finansowe niezależnych koproducentów oraz ich nakłady kreatywne i techniczne.
2. Łączny udział własnościowy przypisany koproducentom nie mającym siedziby na terytorium państwa będącego Stroną Konwencji nie może przekroczyć 30%.
3. Każdemu niezależnemu koproducentowi przysługuje udział w prawach do eksploatacji i przychodów. Prawa do eksploatacji nie mogą być licencjonowane bezterminowo, a okresy licencjonowania powinny umożliwiać niezależnym koproducentom korzystanie z wartości rezydualnej praw.

Artykuł 8 – Wkład techniczny i artystyczny

1. Inicjatorem serialu jest co najmniej jeden niezależny koproducent.
2. Wkład każdego z niezależnych koproducentów musi obejmować efektywny udział techniczny i artystyczny.
3. Niezależni koproducenci zarządzają kluczowymi decyzjami kreatywnymi i produkcyjnymi oraz uczestniczą w ich podejmowaniu.

Artykuł 9 – Miara sukcesu oficjalnych koprodukcji, w tym w zakresie dystrybucji

Zaangażowani w oficjalną koprodukcję dostawcy usług medialnych i podmioty od nich zależne udostępniają dane dotyczące oglądalności oraz informacje dotyczące eksploatacji seriali, które uzyskały status oficjalnej koprodukcji.

Informacje te są przekazywane wszystkim koproducentom serialu i mogą być gromadzone przez właściwe władze określone w artykule 5 ustęp 5 niniejszej Konwencji, o ile pozwala na to odpowiednie prawo konkurencji.

Artykuł 10 – Ogólna równowaga stosunków

1. Ogólna równowaga musi być zachowana w stosunkach między Stronami, zarówno pod względem całkowitego kosztu inwestycji, jak i wkładu artystycznego i technicznego w oficjalnych koprodukcjach.
2. Strona, która po upływie odpowiedniego okresu czasu stwierdzi deficyt w swoich stosunkach koprodukcyjnych z jedną lub kilkoma Stronami, może wstrzymać się z udzieleniem zgody na następną koprodukcję do czasu przywrócenia równowagi w swoich stosunkach z daną Stroną lub danymi Stronami.

Artykuł 11 – Wjazd i pobyt

Zgodnie z obowiązującym prawem, przepisami i zobowiązaniami międzynarodowymi, każda ze Stron ułatwi wjazd i pobyt, a także wydanie pozwoleń na pracę na jej terytorium personelowi technicznemu i artystycznemu innych Stron uczestniczących w oficjalnej koprodukcji. Podobnie, każda ze Stron zezwoli na czasowy wwóz i wywóz sprzętu potrzebnego do produkcji i udostępniania seriali realizowanych w ramach niniejszej Konwencji.

Artykuł 12 – Państwa koprodukujące w napisach

1. Państwa koprodukujące są wymieniane w oficjalnych koprodukcjach.
2. Nazwy tych państw muszą być wyraźnie wymienione w napisach końcowych, we wszystkich materiałach reklamowych i promocyjnych oraz gdy oficjalne koprodukcje są udostępniane publicznie.

Artykuł 13 – Eksport

W przypadku gdy oficjalna koprodukcja jest eksportowana do państwa, w którym import seriali podlega kontyngentom, a jedna ze Stron z której pochodzą koproduttori nie ma prawa swobodnego wwozu swojego serialu do kraju importującego:

- a. oficjalna koprodukcja jest zwykle dodawana do kontyngentu państwa, które ma większościowy udział finansowy;
- b. w przypadku oficjalnej koprodukcji zawierającej równe wkłady poszczególnych państw, sezon ten będzie wliczany do kontyngentu państwa dysponującego najlepszymi możliwościami eksportu do państwa importera;
- c. w przypadku, gdy nie można zastosować postanowień powyższych liter a i b, oficjalna koprodukcja będzie wliczana do kontyngentu Strony, z której pochodzi twórca serialu.

Artykuł 14 – Języki

Przyznając status oficjalnej koprodukcji, właściwa władza Strony może zażądać od niezależnego koproducenta mającego siedzibę na jej terytorium przedstawienia ostatecznej wersji serialu sporządzonej w jednym z języków tej Strony.

Rozdział III – Postanowienia końcowe

Artykuł 15 – Monitorowanie Konwencji oraz zmiany w Załącznikach I, II i III

1. Za monitorowanie niniejszej Konwencji jest odpowiedzialny Zarząd Europejskiego Funduszu Wspierania Koprodukcji i Rozpowszechniania Utworów Kinematograficznych i Audiowizualnych „Eurimages” (zwany dalej „Zarządem”), w składzie ograniczonym do państw będących Stronami Konwencji.
2. Każda Strona niniejszej Konwencji, która nie jest członkiem „Eurimages”, może być reprezentowana w Zarządzie i będzie posiadać jeden głos podczas każdego posiedzenia zwołanego w celu wykonania zadań monitorowania.
3. Posiedzenie Zarządu, mające na celu wykonanie zadań monitorowania, zwołuje Sekretarz Generalny Rady Europy, ilekroć jest to konieczne, a w każdym przypadku wówczas, gdy większość Stron zażąda jego zwołania.
4. Posiedzenie Zarządu zostanie zwołane niezwłocznie po wejściu w życie Konwencji w dziesięciu (10) państwach.
5. W celu promowania skutecznego stosowania niniejszej Konwencji, Zarząd, wykonując działania określone w dwóch poprzednich ustępach, może:
 - a. zaproponować ułatwienia wymiany doświadczeń i dobrych praktyk między Stronami;
 - b. wyrazić opinię o każdej sprawie dotyczącej stosowania i wdrażania niniejszej Konwencji oraz opracować konkretne zalecenia dla Stron na ten temat.
6. W celu zaktualizowania postanowień Załączników I, II i III do niniejszej Konwencji, tak by zapewnić ich nieprzerwaną przydatność dla powszechnych praktyk w branży seriali, zmiany mogą zostać zaproponowane przez każdą ze Stron, Komitet Ministrów lub Zarząd w jego ograniczonym składzie. Propozycje te zostaną przekazane Stronom przez Sekretarza Generalnego Rady Europy.
7. Po konsultacji ze Stronami, Komitet Ministrów może przyjąć zmianę proponowaną zgodnie z ustępem 6 niniejszego artykułu, większością głosów przewidzianą w artykule 20 litera d Statutu Rady Europy (ETS nr 1). Zmiana wejdzie w życie po upływie jednego roku od dnia, w którym została ona przekazana Stronom. W tym okresie każda ze Stron może powiadomić Sekretarza Generalnego o sprzeciwie wobec wejścia w życie tej zmiany w odniesieniu do niej.
8. Jeżeli jedna trzecia Stron powiadomi Sekretarza Generalnego Rady Europy o sprzeciwie wobec wejścia w życie zmiany, zmiana ta nie wejdzie w życie.
9. Jeśli mniej niż jedna trzecia Stron powiadomi o sprzeciwie, zmiana wejdzie w życie w odniesieniu do Stron, które nie zgłosiły sprzeciwu.

10. Gdy zmiana weszła w życie zgodnie z ustępami 7 i 9 niniejszego artykułu, a jedna ze Stron zgłosiła sprzeciw do niej, to zmiana ta wejdzie w życie dla tej Strony w pierwszym dniu miesiąca następującego po dniu, w którym Strona ta powiadomiła Sekretarza Generalnego Rady Europy o przyjęciu tej zmiany. Strona, która zgłosiła sprzeciw, może go wycofać w dowolnym czasie w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Rady Europy.
11. Jeśli Komitet Ministrów przyjął zmianę, państwo nie może wyrazić zgody na związanie się niniejszą Konwencją, nie przyjmując jednocześnie tej zmiany.

Artykuł 16 – Podpisanie, ratyfikacja, przyjęcie, zatwierdzenie

1. Konwencja niniejsza jest otwarta do podpisu przez państwa członkowskie Rady Europy oraz przez inne państwa będące Stronami Europejskiej konwencji kulturalnej, które mogą wyrazić swoją zgodę na związanie się nią przez:
 - a. podpisanie bez zastrzeżenia ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia; lub
 - b. podpisanie z zastrzeżeniem późniejszej ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia, po którym nastąpi ratyfikacja, przyjęcie lub zatwierdzenie.
2. Dokumenty ratyfikacyjne, przyjęcia lub zatwierdzenia są składane Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.

Artykuł 17 – Wejście w życie

1. Konwencja niniejsza wejdzie w życie w pierwszym dniu miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od dnia, w którym trzy państwa, w tym co najmniej dwa państwa członkowskie Rady Europy, wyraziły zgodę na związanie się tą Konwencją, zgodnie z postanowieniami artykułu 16.
2. W odniesieniu do państwa-sygnatariusza, które później wyrazi zgodę na związanie się Konwencją, Konwencja wejdzie w życie w pierwszym dniu miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od dnia podpisania lub złożenia dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia lub zatwierdzenia.

Artykuł 18 – Przystąpienie państw nieczłonkowskich

1. Po wejściu w życie niniejszej Konwencji, Komitet Ministrów Rady Europy może, po konsultacji ze Stronami, zaprosić każde państwo nie będące członkiem Rady Europy do przystąpienia do niniejszej Konwencji na mocy decyzji podjętej większością głosów przewidzianą w artykule 20 litera d Statutu Rady Europy i przy jednogłośnieści przedstawicieli państw będących Stronami, uprawnionych do zasiadania w Komitecie Ministrów
2. W odniesieniu do każdego przystępującego państwa, niniejsza Konwencja wejdzie w życie w pierwszym dniu miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od dnia złożenia dokumentu przystąpienia Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.

Artykuł 19 – Terytorialny zakres stosowania

1. Każde państwo może, w chwili podpisania lub złożenia dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, wskazać terytorium lub terytoria, do którego lub do których niniejsza Konwencja będzie miała zastosowanie.
2. Każda ze Stron może w dowolnym późniejszym terminie, w drodze deklaracji złożonej Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy, rozszerzyć stosowanie niniejszej Konwencji na każde inne terytorium wskazane w deklaracji. W odniesieniu do tego terytorium Konwencja wejdzie w życie w pierwszym dniu miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od dnia otrzymania deklaracji przez Sekretarza Generalnego.
3. Deklaracja złożona na podstawie dwóch poprzednich ustępów będzie mogła być odwołana, w odniesieniu do każdego terytorium wskazanego w tej deklaracji, w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego. Odwołanie będzie skuteczne z pierwszym dniem miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od dnia otrzymania takiej notyfikacji przez Sekretarza Generalnego.

Artykuł 20 – Zastrzeżenia

1. Każde państwo może, w chwili podpisania lub złożenia dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia zastrzec sobie prawo do ustalenia minimalnego wkładu, innego niż ten określony w artykule 6 niniejszej Konwencji. Nie dopuszcza się żadnego innego zastrzeżenia.
2. Każda ze Stron, która zgłosiła zastrzeżenie na podstawie poprzedniego ustępu, może je wycofać w całości lub w części, w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Rady Europy. Wycofanie będzie skuteczne z dniem otrzymania takiej notyfikacji przez Sekretarza Generalnego.

Artykuł 21 – Wypowiedzenie

1. Każda ze Stron może w dowolnym czasie wypowiedzieć niniejszą Konwencję w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Rady Europy.
2. Wypowiedzenie będzie skuteczne z pierwszym dniem miesiąca następującego po upływie sześciu miesięcy od dnia otrzymania notyfikacji przez Sekretarza Generalnego.

Artykuł 22 - Notyfikacje

Sekretarz Generalny Rady Europy powiadamia państwa członkowskie Rady Europy i każde państwo, które przystąpiło do niniejszej Konwencji lub zostało zaproszone do przystąpienia do niej, o:

- a. każdym podpisaniu;
- b. złożeniu każdego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia;
- c. każdej dacie wejścia w życie niniejszej Konwencji, zgodnie z jej artykułami 17, 18 i 19;
- d. każdym zastrzeżeniu i wycofaniu zastrzeżenia zgłoszonym na mocy artykułu 20;
- e. każdej deklaracji złożonej zgodnie z artykułem 5 ustęp 5;
- f. każdym wypowiedzeniu notyfikowanym zgodnie z artykułem 21;
- g. każdym innym akcie, notyfikacji lub informacji dotyczącej niniejszej Konwencji.

Na dowód czego niżej podpisani, należycie do tego upoważnieni, podpisali niniejszą Konwencję.

Sporządzono w Lille dnia 26 marca 2026 roku, w językach angielskim i francuskim, przy czym obydwa teksty są jednakowo autentyczne, w jednym egzemplarzu, który będzie złożony w archiwach Rady Europy. Sekretarz Generalny Rady Europy przekaże uwierzytelnione odpisy każdemu z państw, o których mowa w artykule 16 ustęp 1, a także każdemu państwu zaproszonemu do przystąpienia do niniejszej Konwencji.

Załącznik I – Kryteria uznania serialu za oficjalną koprodukcję

1. Serial fabularny jest uznawany za oficjalną koprodukcję w rozumieniu artykułu 3 litera f, jeżeli w ocenie elementów pochodzących z Państw-Stron Konwencji uzyska co najmniej 24 punkty z łącznej liczby 31 punktów z wykazu elementów określonych w tabeli 1.
2. Biorąc pod uwagę cechy koprodukcji, właściwe władze mogą, po wzajemnych konsultacjach, przyznać status oficjalnej koprodukcji utworowi, który uzyskał mniej punktów niż liczba formalnie wymagana, o której mowa w ustępie 1.
3. Status oficjalnej koprodukcji jest przyznawany sezonowi. W przypadku powtarzających się sezonów, niezależni koproducenci muszą złożyć wniosek na każdy sezon oddzielnie.

Tabela 1 – fabuła – jeden sezon

Oceniane elementy, pochodzące z Państw-Stron Konwencji	Ocena punktowa
Twórca serialu	5
Scenarzyści	4
Reżyserzy	3
Kompozytor	2
Rola pierwszoplanowa	3
Rola drugoplanowa	2
Rola trzecioplanowa	1
Szef pionu – scenografia lub kostiumy	2
Szef pionu – zdjęcia	2
Szef pionu – montaż	2
Szef pionu – dźwięk	2
Obiekt zdjęciowy	1
Efekty wizualne (VFX) i grafika komputerowa (CGI)	1
Lokalizacja postprodukcji	1
Łącznie	31

4. Serial animowany jest uznawany za oficjalną koprodukcję w rozumieniu artykułu 3 litera f, jeśli w ocenie elementów pochodzących z Państw-Stron Konwencji uzyska co najmniej 26 punktów z łącznej liczby 40 punktów z wykazu elementów określonych w tabeli 2.
5. Biorąc pod uwagę cechy koprodukcji, właściwe władze mogą, po wzajemnych konsultacjach, przyznać status oficjalnej koprodukcji utworowi, który uzyskał mniej punktów niż liczba formalnie wymagana, o której mowa w ustępie 4.
6. Status oficjalnej koprodukcji jest przyznawany sezonowi. W przypadku powtarzających się sezonów niezależni koproducenci muszą złożyć wniosek na każdy sezon oddzielnie.

Tabela 2 – animacja – jeden sezon

Oceniane elementy, pochodzące z Państw-Stron Konwencji	Ocena punktowa
Twórca serialu	4
Skrypt („biblia”) grafiki	4
Scenariusz	4
Reżyseria	4
Kompozycja muzyczna	2
Storyboard	4

Modelowanie postaci	2
Tła	2
Oryginalny aktor głosowy w roli głównej	2
Reżyser animacji	3
75% wydatków na animację w państwach będących Stronami Konwencji	3
Scalanie obrazów / efekty wizualne (VFX) / oświetlenie	2
Montażysta	2
Projektant dźwięku	2
Łącznie	40

7. Serial dokumentalny jest uznawany za oficjalną koprodukcję w rozumieniu artykułu 3 litera f, jeśli w ocenie elementów pochodzących z Państw-Stron Konwencji uzyska co najmniej 50% z łącznej liczby punktów z wykazu elementów określonych w tabeli 3.
8. Biorąc pod uwagę cechy koprodukcji, właściwe władze mogą, po wzajemnych konsultacjach, przyznać status oficjalnej koprodukcji utworowi, który uzyskał mniej niż zazwyczaj wymagane 50% łącznej liczby punktów.
9. Status oficjalnej koprodukcji jest przyznawany sezonowi. W przypadku powtarzających się sezonów niezależni koproduttori muszą złożyć wniosek na każdy sezon oddzielnie.

Tabela 3 – dokument – jeden sezon

Oceniane elementy, pochodzące z Państw-Stron Konwencji	Ocena punktowa
Twórca serialu	5
Scenarzyści	3
Reżyserzy	2
Researcher / dokumentalista	2
Kompozytor	2
Operator	3
Montażysta	3
Projektant dźwięku	2
Obiekt zdjęciowy	1
Efekty wizualne (VFX) i grafika komputerowa (CGI)	1
Lokalizacja postprodukcji	2
Łącznie	26

Załącznik II – Procedura składania wniosków

1. Tymczasowe uznanie koprodukcji

By skorzystać z postanowień niniejszej Konwencji, niezależni koproduttori mający siedzibę na terytorium Stron muszą w odpowiednim czasie przed rozpoczęciem głównych zdjęć lub tworzenia animacji sezonu złożyć wniosek o przyznanie tymczasowego statusu koprodukcji, załączając wymienione poniżej dokumenty. Dokumenty te muszą zostać dostarczone właściwym władzom najpóźniej na miesiąc przed rozpoczęciem zdjęć, by umożliwić ich przekazanie władzom pozostałych Stron.

Podczas przekazywania tych dokumentów pozostałym Stronom, każda ze Stron powinna wskazać odpowiednie przepisy prawa krajowego lub postanowienia Załącznika III, które mają być stosowane w celu uznania niezależnego koproduttora na podstawie artykułu 3 litera e.

Dokumenty, które należy dostarczyć obejmują:

- oświadczenie podsumowujące prawa własności ukończonego utworu z wyraźnym wskazaniem udziałów każdego właściciela;
- dokumenty potwierdzające nabycie praw do wkładów twórczych;
- skrypt („biblia”) serialu;
- tymczasowy wykaz wkładów technicznych i artystycznych każdego z zaangażowanych państw;
- budżet i tymczasowy plan finansowania sezonu;
- projekt planu pracy;
- umowy koprodukcyjne lub uproszczone umowy („umowy transakcyjne”) zawierane między niezależnymi koproducentami oraz umowy między koproducentami; dokumenty te muszą zawierać klauzule przewidujące podział przychodów lub rynków między koproducentami oraz między koproducentami i dostawcami usług medialnych.

2. Ostateczne uznanie koprodukcji

Ostateczny status oficjalnej koprodukcji zostaje przyznany po ukończeniu sezonu serialu i po zbadaniu przez właściwe władze następujących ostatecznych dokumentów produkcyjnych:

- oświadczenia podsumowującego prawa własności ukończonego utworu z wyraźnym wskazaniem udziałów każdego właściciela;
- ostatecznego scenariusza wszystkich odcinków sezonu;
- ostatecznego wykazu wkładów technicznych i artystycznych każdego z zaangażowanych państw;
- sprawozdania dotyczącego ostatecznych kosztów sezonu;
- ostatecznego planu finansowego sezonu;
- umów koprodukcyjnych między koproducentami oraz umów między koproducentami i dostawcami usług medialnych; dokumenty te muszą zawierać klauzule przewidujące podział przychodów lub rynków między koproducentami oraz między koproducentami i dostawcami usług medialnych.

Właściwe władze mogą zażądać innego dokumentu niezbędnego do oceny wniosku, zgodnie z ustawodawstwem krajowym.

Wniosek i inne dokumenty należy przedłożyć, w miarę możliwości, w języku właściwych władz, którym są składane.

Załącznik III – Kryteria niezależności

W przypadku braku przepisów prawa krajowego oraz w celu zastosowania artykułu 3 litera e, właściwe władze zainteresowanych Stron uznają podmiot zajmujący się produkcją audiowizualną za niezależny w oparciu o następujące kryteria:

- podmiot nie jest kontrolowany większością bezpośrednio lub pośrednio przez dostawcę usług medialnych;
- podmiot nie jest zależny pod względem finansowania swoich utworów wyłącznie lub w znacznym stopniu od jednego dostawcy usług medialnych lub grupy dostawców usług medialnych; podmiot niezależny bierze na siebie odpowiedzialność za dostarczanie swoich utworów i może podejmować decyzje dotyczące dystrybucji za pośrednictwem różnych podmiotów.



Minister Spraw Zagranicznych

DPUE.950.645.2026 / 2

MR

Warszawa, /elektroniczny znacznik czasu/

Dot.: DL-WL.075.2.2025.MK z 30.04.2026 r.

Pani Marta Cienkowska
Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Opinia

o zgodności z prawem Unii Europejskiej Konwencji Rady Europy w sprawie koprodukcji utworów audiowizualnych w formie seriali, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowna Pani Minister,

w związku z przedłożonym projektem wniosku o ratyfikację za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie Konwencji Rady Europy w sprawie koprodukcji utworów audiowizualnych w formie seriali pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Konwencja jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Z wyrazami szacunku